

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

ÚNOR
2013

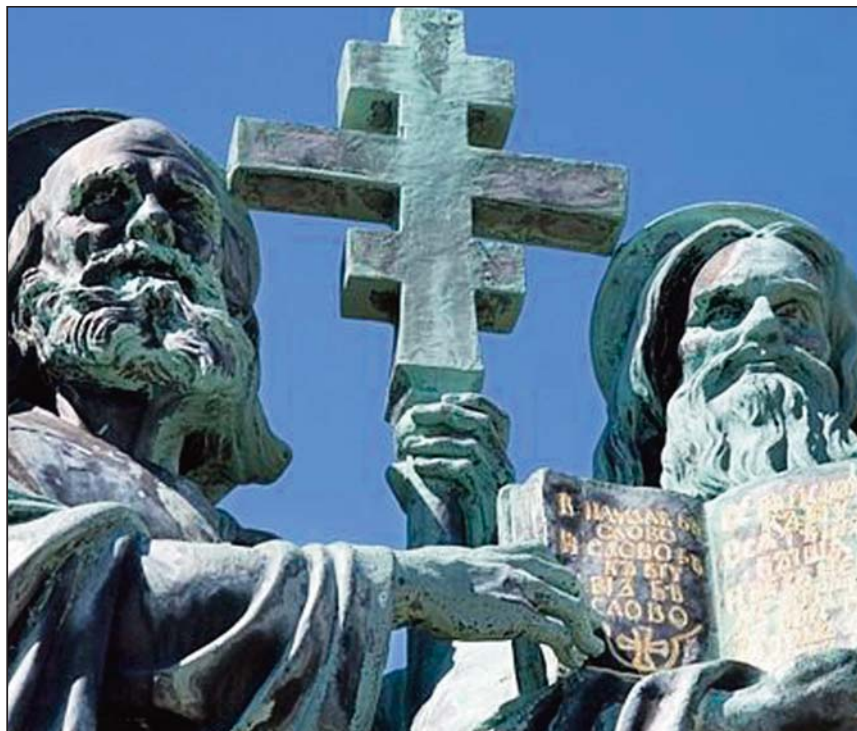
Milí farníci,

prožíváme rok víry a zároveň se blížíme k výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje. O obojím se dočtete na dalších stránkách Poutníka. Dočtete se o tom, co jsme společně prožili v uplynulém roce i o tom, co je teprve před námi. Zkrátka máme za co Pánu Bohu děkovat a nač se těšit. To nejlepší je teprve před námi, teď nemyslím jen na následující stránky Poutníka, ale na život vůbec. Křesťanská víra nám totiž dává obrovskou naději na vzkříšení a život věčný.

V uplynulém roce bylo jednou z největších událostí pro naši farnost slavení svátosti biřmování. Naši biřmovanci jsou budoucností této farnosti. Ať oheň Ducha Svatého v nich hoří stále jasnějším plamenem. Také jsme putovali do Staré Boleslavi a „odpočívali“ na farní dovolené u Jánošíka v Terchové.

Jistě Vás zajímají „novinky“ z farní matriky. Vloni se v našem farním společenství staly dětmi Božími: Jiří František Nohel, Denisa Magdalena Novotná, Petra Tereza Klašková, Jakub Daněk, Ludmila Slouková, Adéla Macháčková, Štěpán Štefka, Amálie Nohelová, Tomáš Dvořák, Tomáš Kunc, Aneli Mariana Kalábová a Rozálie Kalábová. Pomozte jim svědectvím víry a modlitbou objevit krásu života s Bohem.

Svátost manželství si udělily dva páry: Vojtěch Dvořák a Lucie Kaň-

V letošním roce oslavíme 1150. výročí příchodu bratří Cyrila a Metoděje na naše území

ková, Pavel Paták a Ludmila Boháčová. Ať z této svátosti po celý život čerpají jako ze studny, která nikdy nevyschne.

V našem kostele jsme se rozloučili a společně se modlili za spásu těchto zesnulých: Jaroslav Tauber, Jan Pazdera, Jan Paulík, Růžena Borková a Marie Šmerdová. Ať odpočívají v pokoji.

V letošním roce bych Vás chtěl všechny pozvat na jubilejní pouť na Velehrad. Putovat se bude jako obvykle pěšky i autobusem (doufám, že autobusy) první týden o prázdninách.

Na tomto posvátném místě u kořenů křesťanství v naší zemi a u hrobů kardinála Špidlíka a arcibiskupa Stojana společně poděkujeme za dar víry a za všechny ostatní přijaté

dary a také si budeme moci vyprosit Boží požehnání do dalšího života.

Všechny milovníky přírody zvou na farní dovolenou do Dolomit (33020 Sauris di Sopra Provincie Udine) 18. až 25. srpna.

Svatý Cyril a Metoděj putovali stovky kilometrů a přestáli různé těžkosti, aby nám předali světlo víry. Předali nám to, čím sami žili. Pečovat o toto světlo je radost, kterou nám nikdo jiný nemůže dát anebo vzít, i námaha, kterou stojí za to podstoupit. Se svatým Pavlem Vám i sobě přeji, ať letos skutečně objevíme, komu jsme uvěřili. Ať objevíme radost z víry a nenecháme si ji pro sebe.

*Váš farář
o. Josef Rybecký*

Už se blíží 1150. výročí příchodu bratří Cyrila a Metoděje

Co bylo na počátku...

Na počátku 9. století žila v Byzantské říši v Makedonii, která byla součástí Řecka, ve městě Soluni, kde byla již v prvním století po Kristu založena významná křesťanská obec, jak víme z listů sv. apoštola Pavla právě Soluňanům, jedna rodina významného císařského úředníka Lva, který měl s manželkou Marií sedm dětí.

Mezi nimi byli chlapci Michal (narozen kolem roku 815) a nejmladší Konstantin, kteří jsou až do dnešních dní slavní a známí jako Cyril a Metoděj a byli dokonce papežem Janem Pavlem II. vyhlášeni spolupatrony Evropy spolu se sv. Benediktem. Všichni víme, jak se zpívá v jedné cyrilometodějské písni, že právě oni „přinesli nám Písmo svaté, bychom ze studnice této zlaté moudrosti nebes povždy vážili, Bohu sloužiti se snažili.“

Michal studoval práva a pro svou vzdělanost a zdatnost se stal správcem – archontem – strymonské slovanské oblasti v Makedonii. Později odešel do kláštera, kde přijal řeholní jméno Metoděj, což je jméno odvozené právě z řeckého *methodos* čili zkoumání, metoda. Zřejmě to byl opravdu hloubavý a velmi inteligentní muž vědeckého založení. Konstantin šel v jeho šlépějích a proslul zvláště svým jazykovým nadáním, studoval s budoucím byzantským císařem Michalem III. a stal se profesorem na univerzitě a knihovníkem. Na přání byzantského císaře odešli oba bratři jako misionáři k národu Chazarů. Chazaři byli původně kočovný, později polokočovní turkický národ nejasného původu, který obýval střední Asii, a Byzantská říše měla zájem na spojení s nimi, aby zabránila nájezdům Rusů na svoje hlavní město Konstantinopol. Během této své mise oba bratři na poloostrově Krymu našli ostatky sv. papeže Klimenta, který tam zemřel mučednickou smrtí za císaře Trajana okolo roku 100, kdy byl na císařův rozkaz někdy v letech 100–101 vhozen do moře s kotvou uvázanou okolo krku. Krymští křesťané jeho tělo našli, pohřbili a nad jeho hrobem postavili kapli. A právě Konstantin v roce 861 našel nejen onu kotvu, ale i ostatky.

Rastislav žádá Byzanc o kněze

Rastislav, kníže Velké Moravy,

prvního státního útvaru na našem území, nechtěl padnout do područí mocné říše Franků, kteří se pokoušeli také o christianizaci našeho území, a proto se obrátil na dalšího mocného souseda – Byzanc a jejího císaře Michala, aby k nim poslal kněze, kteří budou hlásat víru a Krista jazykem lidu srozumitelným, když předtím s touto myšlenkou neuspěl u papeže Mikuláše. A císař po úspěšné misi chazarské vsadil opět na jistotu – učeného Konstantina, kterému přezdívali Filozof, a jeho bratra jáhna Metoděje, který se stal mezitím představeným kláštera v byzantské Bythínii. Ale císař věděl, že takovýto úkol nikdo jiný nezvládne lépe. Oba učení bratři se pečlivě připravovali. Konstantin vytvořil 38 písmen nové abecedy hlaholice, aby Slované mohli mít své písmo a také napsal předmluvu čili „Proglas“ k evangeliu. Právnick Metoděj vytváří první slovanský zákoník neboli „zákon sudný“.

Jejich bohatá družina v doprovodu kupců i vojáků se vydává po starých obchodních stezkách (jedna mimo jiné vedla i přes území dnešních Blažovic) a v květnu roku 863 přichází na Velkou Moravu ke knížeti Rastislavovi. Pro Moravu nastalo nové období osvětové a církevní činnosti, které mělo výrazný vliv na situaci ve velké části Evropy. Věrozvěstové si rozdělili úkoly a začali vyučovat žáky vybrané Rostislavem mezi nadanými moravskými mladíky. Misionáři přeložili bohoslužebné knihy, učili své žáky tyto knihy správně číst a chápat, učili je znát všechny církevní obřady. Založili seminář pro výchovu svých následovníků v misijní činnosti. Pro potřeby semináře přeložili obřadní knihy, napsali učebnice a bez prodlení začali vychovávat kněžský dorost. Putovali rovněž po moravských městech, hradištích i venkově a šířili křesťanskou osvětu, neboť mezi prostým zemědělským lidem dosud převládalo hrubé (povrchní) křesťanství nebo přežívalo pohanství. Mezi Moravany totiž dosud působili kněží z Řecka, Vlach (Itálie), ale především z Bavor, a každý vykládal víru po svém. Zde se projevilo výrazné rozdíly mezi způsobem šíření povrchního křesťanství ze strany německých kněží a slovanských apoštolů. Franští kněží nebyli příliš schopní argumentovat proti přežívajícím pohan-

ským pověrám a v mnoha ohledech byli nemístně tolerantní. Konstantina a Metoděje sice předcházela vynikající pověst učenců, ale teprve nyní, když Moravané měli možnost čerpat poučení i povzbuzení z knih v jim srozumitelném jazyce, mohli naplno ocenit význam knih pro šíření vzdělanosti a ocenit velikost věrozvěstů.

Cesta do Říma

Na samém konci roku 866 se věrozvěstové odebrali na cestu do Říma, aby vyřídili potřebné úkoly. Na počátku roku 867 se cestou asi na půl roku zastavili u knížete Kocela v politicky klidnější Panonii. Kocel jim přivedl 50 žáků, aby je bratři připravili pro stav duchovní. Slované obyvatelé Panonie přijímali s vděčností křesťanskou misi ve slovanském jazyce. Kníže Kocel o této skutečnosti nejednou písemně informoval papeže Mikuláše I. a vychvaloval úspěšnou christianizaci jeho knížectví prostřednictvím obětavých soluňských sourozenců. Na nějaký čas se Konstantin s Metodějem zastavili v Benátkách, kde s akvilejským patriarchou vedli učené disputace o oprávněnosti slovanské bohoslužby, neboť do té doby bylo (na západě) povoleno sloužit bohoslužby jen v řečtině, hebrejštině nebo latině. Konstantin však bystře obhájil slovanské bohoslužby a svými důvody odrazil útočné benátské kněze. V Římě je čekalo vřelé uvítání, neboť novému papeži Hadriánu II. přinesli ostatky jeho předchůdce Klimenta. Věrozvěstové si u mezi Římany oblíbeného papeže Hadriána II., získali takovou důvěru, že zásadně potvrdil jejich učení i jejich neobvyklou misijní metodu zavádění slovanské bohoslužby. Počátkem roku 868 potvrdil papež slovanský překlad bohoslužebných knih. Položil je na oltář v kostele Panny Marie Sněžné (Maria Maggiore), posvětil je a zároveň vysvětil jáhna Metoděje na kněze.

Cyrilova (Konstantinova) smrt

Konstantin, který vstoupil do kláštera a přijal řeholní jméno Cyril, v Římě roku 869 těžce onemocněl a před svou smrtí pověřil Metoděje, aby pokračoval ve své křesťanské misi u slovanských národů. Metoděj usiloval, aby mohl bratrovo mrtvé tělo převést zpět ke své rodině do Řecka, jak před svým odchodem slíbili oba matce, ale římské duchovenstvo přesvědčilo papeže, že tak vynikající muž

nesmí být pohřben jinde než v Římě. Tak Konstantin – Cyril dodnes odpočívá ve spodním kostele svatého Klimenta, jím milovaného světce, jehož ostatky našel, na Via San Giovanni in Laterano.

Metodějovo uvěznění

Metoděj byl poté pověřen papežem, aby se odebral do Panonie ke knížeti Kocelovi, kde byla situace politicky mnohem klidnější než na nesváry rozložené Velké Moravě, kde kníže Rastislav byl po bojích se svým synovcem Svatoplukem, kterého chtěl zahubit, sám zajat a uvězněn. Frankové zneužili některých Svatoplukových ústupků a pokusili se Velkou Moravu ovládnout, ale po několika letech bojů Svatopluk zvítězil a podařilo se mu celé území znovu dobýt a říši sjednotit. V této neklidné době Metoděj po-
žehnaně působí na území Panonie kolem Blatenského jezera (Balatonu) a jeho zásluhou získávají slovanské bohoslužby takovou oblibu, že zcela upadá vliv latiny. Na podzim roku 869 byl Metoděj vysvěcen na biskupa a ustanoven arcibiskupem Panonie a Moravy a chtěl se vrátit jako arcibiskup na Moravu, ale je v Panonii zajat závistivými franskými biskupy, kteří ho neoprávněně soudí, neboť podléhal přímo papeži, pravděpodobně v německém Řezně. Soud probíhal za přítomnosti vladaře a v nenávisné atmosféře. Němečtí biskupové se nechtěli smířit s novou situací a vyčítali Metodějovi, že učí na jejich území. Metoděj statečně hájil právo sporného území na bezprostřední církevní podřízení papeži a nepodleh nátlaku, aby se vzdal arcibiskupství, proto byl uvržen do vězení, pokud se tak dá nezvat pouze mříží krytá otevřená jáma, kde byl držen dva a půl roku. Prostřednictvím listů Metodějových žáků byl papež upozorněn, jak kruté a surově bylo s Metodějem zacházeno. Papež Hadrián II. začal tento případ vyšetřovat a pokoušel se jej vyřídit písemnou formou, ale bez úspěchu. Metoděj doufal, že na papežův rozkaz bude v krátké době osvobozen. Musel ještě přes dva roky snášet utrpení tělesné, ale daleko víc duševního strádání mu působila nejistota a starost o Moravu. Mnohem razantněji vystoupil až papež Jan VIII., který jako římský arcijáhen spolupracoval už s Mikulášem I. a nastoupil na Petrův stolec 14. prosince 872. Hned počátkem roku 873 poslal ankonského biskupa Pavla jako svého zvláštního vyslance, aby Metoděje vysvobodil a potrestal jeho hlavní proná-

sledovatele - solnohradského arcibiskupa Adalvina, pasovského biskupa Hermanricha a frizinského biskupa Ana, kteří na papežův rozkaz museli arcibiskupa moravského ihned propustit.

Návrat na Moravu

Svatopluk přijal Metoděje a odevzdal mu všechny kostely a všechno duchovenstvo na Moravě. Po návratu Metoděje se výrazně rozmohlo křesťanství na Moravě a rozmáhala se i Moravská říše, neboť Svatopluk sám začal využívat křesťanství k rozšiřování území. Metoděj plnil úkol papeže šířit křesťanství u Slovanů a využíval pravomoci posílat své kněze za hranice říše. Metoděj při každé příležitosti neopomněl připomínat vladařům a knížatům teokratický způsob jejich vládní moci a připomínat povinnosti křesťanských panovníků. Napomínal i příbuzenský sňatek jednoho z knížecích rádců. V tomto ohledu byl přísnější než němečtí kněží. Někteří velmoži nelibě nesli Metodějovu přísnost v otázkách křesťanské mravnosti. Toho němečtí kněží využívali k podbízení se velmožům a získávali je na stranu latinské bohoslužby a zároveň posílali papeži nové stížnosti na Metodějovu slovanskou misi. Někdy na přelomu let 879 a 880 se opět Metoděj vydává na cestu do Říma, aby hájil svůj způsob křesťanského učení a slovanských bohoslužeb u nového papeže Jana, který všechny výsady Metoději znovu potvrdil a přidal pověření světit i biskupy. Dle papežova rozhodnutí se evangelium má číst nejprve latinsky a potom ve slovanském jazyku. Pro velmože, jímž se líbí více mše latinská, nechť se koná bohoslužba latinsky.

Wichingovy podvody

Na Svatoplukovo přání papež vysvětil za nitranského biskupa německého kněze Wichinga, kterého za tím účelem Svatopluk vyslal do Říma, a vyjádřil ochotu vysvětit dalšího biskupa, aby Metoděj mohl světit biskupy sám. Jeho působení však bylo obtížné a vyžadovalo psychickou odolnost, neboť Wiching kladl překážky. Neštítel se ani podvodu, když dorazil na Moravu před Metodějem a na základě falešného, údajně papežova listu, vystupoval jako jedině pravý moravský biskup a dokonce i před shromážděným lidem rozhlašoval lži, že papež kázal Metoděje i s jeho učením vyhnat ze země. Pravda vyšla najevo, když Metoděj dorazil s pravým papežským listem, což po počátečním zklamání na základě Wichingova podvrhu lid přivítal s nadšením. O rok později se pokusil Wiching o obdobný podvod, když zfalšoval papežský dopis proti Metodějovi.

Metodějova cesta do domoviny

V roce 882 obdržel Metoděj list od císaře Basileia III., v němž vyjádřil císař přání vidět se s proslulým Metodějem, dokud ještě žijí. Metoděj se bez meškání vypravil na poslední cestu do své domoviny. V Cařihradě byl arcibiskup Metoděj přijat všemi včetně císaře s velkou radostí a úctou. Císař i patriarcha slavnostně uvedli arcibiskupa do svého sídla. Císař se pochvalně vyjádřil o jeho učení, vyslyšel a splnil veškerá Metodějova přání a z řad jeho žáků si vyžádal kněze a jáhna s knihami. Císař s patriarchou

Pokračování na str. 4.

Dokončení ze str. 3.

schválili sice neobvyklý, ale nad míru úspěšný způsob Metodějovy misijní činnosti, potvrdili slovanskou bohoslužbu a dovolili, aby dva Metodějovi žáci šířili a upevňovali křesťanství pomocí slovanských knih i mezi Slované Byzantského císařství.

Metodějova smrt

V tu dobu již Metoděj cítil, že mu ubývá fyzických sil, apoštolská horlivost ho však pobízela, aby dokončil překlad zbývajících evangelií. Za osm měsíců, od března do října včetně roku 884, stihl upravit překlad téměř všech knih (kromě knihy Makabejských). Na květnou neděli 4. dubna roku 885 se na jeho přání shromáždil všechen lid, aby v chrámu poželhal císaře a knížete, duchovenstvo a veškerý lid. Zesnul obklopen svými kněžskými žáky 6. dubna. Smuteční obřady se konaly latinsky, řecky a slovansky za důstojných poct. Se svým učitelem a pastýřem se přišly rozloučit bezpočetné zástupy všech vrstev, věku a postavení včetně cizinců. Metoděj byl pochován ve velkém (hlavním, synodním, kapitulním, sněmovním) chrámu ve zdi za oltářem svatě Bohorodičky. Místo posledního odpočinku svatého Metoděje není dosud známo. Jistý hrob, který odpovídá písemné zprávě, byl objeven v základech boční zdi presbytáře kostela na tzv. metropolitní výšině v Uherském Hradišti – Sadech, avšak prázdný a bez důkazů, že by patřil slavnému světcovi. Pokud tomu tak skutečně bylo, byly zřejmě

ostatky přeneseny a ukryty před Wikingem neznámo kam. Jako o dalších místech Metodějova posledního odpočinku se mluví o Mikulčicích nebo Velehradě, až do dnešních časů je však jeho hrob jednou z velkých archeologických záhad.

Metodějovi žáci

A jak dopadli žáci svatého Metoděje a jeho nástupce na biskupském stolci svatý Gorazd? Po smrti Svatoplukově intrikami Wichinga byli násilím vyhnáni z Moravy. Nový papež Štěpán roku 896 zakázal používat slovanskou bohoslužbu a kvetoucí mise byla zničena, stejně jako o půl století později rukama maďarských kmenů i celá Velkomoravská říše. Nej-

význačnější z dvou set Metodějových žáků Gorazd, Kliment, Naum, Angelám, Sáva a Vavřinec byli uvězněni a posléze jednotlivě vyvedeni za hranice země. Kněží, kteří byli prodáni do otroctví, byli v Benátkách osvobozeni lidmi byzantského císaře a císařem uvedeni do svého postavení a hodností. Rozešli se po slovanských zemích, kde s úspěchem pokračovali v apoštolské a osvětové činnosti a přenesli tam dědictví Metoděje. Nejpříhodnější půdu našli v Bulharsku, kde byli přijati a dále šířili křesťanskou víru.

Mohutné dílo Svatopluka kleslo, Velehrad víry bez pohromy stojí...

Křesťanské náboženství se však v naší zemi udrželo. Dle legendy Metoděj pokřtil i přemyslovského knížete Bořivoje a jeho ženu svatou Ludmilu, babičku sv. Václava a poté co se centrum moci přesunulo z Moravy doprostřed české kotliny k Přemyslům, se stalo postupně i státním náboženstvím knížectví Českého. Jen a jen na nás záleží, zda nám dědictví těchto svatých apoštolů Slovanů bude i nadále zachováno. Jak zpíváme „mohutné dílo Svatopluka kleslo, Velehrad víry bez pohromy stojí, víře vždy věrní budou Moravané...“

Kéž nám k tomu svatý Cyril a Metoděj vyprošují u Pána potřebné milosti a sílu, abychom následovali jejich odvážného příkladu a nebáli se vnášet světlo víry všude tam, kde je v dnešní době nejvíce potřeba.

Alexandra Kubalcová

Advent a Milostné Pražské Jezulátko

Vánoční dobu plnou světél předchází advent – čas rozsvěcování jasu v duši, čas naplněný očekáváním. Letos poprvé někteří přizvali do svých domovů Ježíše i skrze sošku Milostného Pražského Jezulátka. Radostný byl jeden z prvních dnů adventu, když se v domě s domácími sešly u Jezulátka i sousedky z ulice – ty bližší i vzdálenější. Modlitba růžence se střídala s adventními písničkami i koledami. A nechyběl ani hrnek čaje a něco na zakousnutí. V jiném domě spo-

vytvořili děti, rodiče a prarodiče (ti přišli na návštěvu přes ulici). Stejně i oni vnímali tyto společně prožité chvíle jako obohacení adventu. V jiném bytě byl malý Ježíš sám s jeho obyvatelem a jejich rozhovor byl velmi tichý.

Zastavit se v této uspěchané době, vnímat minuty, které máme žít v adventu jako adventní a ne předčasně vánoční, jak nás nutí obchodní domy, prožít chvíle očekávání a vzájemného setkání – právě toto mělo přinést Jezulátko do našich domovů.

Ludmila Štěpánková

Farnost na internetu

Od května loňského roku má naše farnost nové internetové stránky. Najdete zde aktuality z dění farnosti, pořad bohoslužeb, nedělní ohlášky, plánované akce, fotografie a mnoho dalšího. Chtěli bychom vás pozvat k jejich návštěvě a také ke spoluvytváření jejich obsahu. Můžete kdykoliv během roku psát články, aktuality, upozorňovat na zajímavé události v okolí nebo třeba posílat povedené fotky, které se nějak týkají dění ve farnosti. Internetové stránky se tak mohou stát dobrým místem, kde se naše farnost prezentuje okolnímu světu a kde lze nalézt užitečné informace. Stránky najdete na adrese www.farnostblazovice.webnode.cz. Těšíme se na vás!

Pavel Paták

Farní exercicie

Ve dnech 15. až 18. dubna se v naší farnosti konaly exercicie. Vedl je P. Tomasz Waściński, CSsR z Tasovic.

P. Tomasz o tom napsal:

Exercicie se měly konat v duchu - Ducha svatého:) Sice to zní teologicky velmi podezřele, avšak snažili jsme se uvědomit si místo RUAH (Božího vánku) v dějinách každého osobního gesta a slova modlitby. Nedělní odpoledne v Blažovicích jsme věnovali modlitbě růžence, která je meditační a zároveň náročná pro náš „rozjetý“ život. Zavřené oči u modlitby, snaha „vtáhnout“ do tajemství života Ježíše svoje životní tajemství nepatří k jednoduchým úkolům. Na začátku rozjímavého růžence jsme se obnovili skrze křestní vyznání víry a ponoření ruky do posvěcené vody a znamení kříže. Modlitba proti mocnostem a knížatům, které nám nedovolují zřetelně mít před očima tvář Ježíšovou, nás osvobozovala od mindráku věčného rozptýlení modlitbě. Modlitba probíhala nejen česky, ale i slovensky a latinsky. Gregoriánský nápěv v modlitbě nám nedovoloval usínat. To všechno jsme používali, abychom si uvědomili po několikáté, že to my potřebujeme správněji mluvit k Bohu. Růžencové odpoledne jsme zakončili modlitbou jeden za druhého. Položili jsme ruce navzájem na sebe a žehnali jsme si.

Další dny exercicií byly rozděleny na

ranní a večerní program. Ráno jsme se setkávali na školu modlitby a ihned jsme používali v praxi obsah školy modlitby. V pondělí v Blažovicích a v úterý v Tvarožné jsme oslovovali Nejsvětější Trojici modlitbou žalmů. Recitovat žalmy a vnímat jejich obsah to dá intelektuálně zabrat, naučit se nazpaměť breviářové krátké čtení a celý den jej opakovat jako modlitbu, přijali někteří jako neuvěřitelnou novinku.

Ve středu ráno v Blažovicích jsme odhalovali smysl přímlov našich svatých patronů a jejich posilující chvalozpěv před Božím trůnem. Se svíčkou rozsvícenou od paškálu postaveného uprostřed kostela a pak cesta k svatostánku a tam zanechání svíčky před Kristem, mělo posílit naše křesťanské smýšlení, že naše Cesta i Cíl je Kristus. Večerní Eucharis-

tie v pondělí a v úterý byly zaměřené na osobnější vnímání Ducha svatého jako Svědka víry a spojující prvek Otce i Syna.

Ve středu večer každý, kdo vyznal víru a zřekl se zlého, mohl být pomazaný olejem radosti. Největší radostí pro vedoucího exercicií, P. Tomáše a pro otce Josefa, zdejšího faráře, byla hojná účast tvaroženských a blažovických věřících. Přicházelo prý tolik lidí jako během lidových misií, které v těchto farnostech konali redemptoristé před několika lety.

P. Tomasz Waściński, CSsR

Vanutí Ducha svatého za přispění otce Tomáše se místy podobalo vichřici. Snad se nás podařilo trochu rozhýbat! Exercicie jsme si náramně užili.

Jana Bártková, foto Karel Řezáč

Udělování bířmování

Birmovanci v blažovickém kostele

Foto: Stanislav Chlup

Dne 29. dubna se v naší farnosti udělovala svátost bířmování. Tuto svátost přijalo 33 bířmovanců. Bířmování nám přijel udělit generální vikář Mons. Jiří Mikulášek. Na této mši svaté měl každý z nás smíšené pocity, protože jsme se dozvěděli, že otec Mikulášek dává otázky: „Proč a z jakého důvodu jste si vybrali bířmovacího patrona?“ Nikdo z nás nechtěl před celým kostelem mluvit, stejně jsme se tomu nevyhnuli a museli chtíce nebo ne odpovědět na otázky, které nám položil otec Mikulášek. Po promluvě následovalo samotné udělování bířmování, které na mě zapůsobilo velkým dojmem. Byl to nepopsatelný duchovní zážitek.

Na konci mše sv. jsme se rozloučili a poděkovali otci Mikulášskovi. Za všechny přípravy a trpělivost s námi děkujeme otci Rybeckému.

Jakub Hrnčiar

Jak se stát dospělým křesťanem aneb příprava na biřmování

Po pěti letech jsme mohli v naší farnosti opět slavit přijetí svátosti biřmování. Na přijetí této svátosti jsme se začali připravovat ve skupince 31 mladých lidí od podzimu roku 2010 pod vedením o. Josefa Rybeckého. Jednotlivé schůzky probíhaly každých čtrnáct dní a byly různě tematicky zaměřené. V rámci jednotlivých témat jsme se věnovali oblastem, které by měl každý křesťan, co se připravuje na tuto svátost křesťanské dospělosti, znát. Každá schůzka měla svůj zavedený harmonogram. Přípravy probíhaly v budově základní školy a poté jsme se vždy přesunuli na adoraci do kostela. Začátek každého sezení provázela modlitba a následně přednáška na dané téma, kterou vystřídal diskuse ve skupinkách. Skupinky vedli animátoři Jana a Ctibor Bártkovi, Saša Kubalcová, Mirka Bočková, Tomáš Slouka a Pavel Paták. V druhé části přípravy jsme se o vedení skupinek snažili i my. Během léta 2011 jsme si vybrali své biřmovací

patrony a kmotry a většina z nás navštívila některou z křesťanských akcí.

Přednášky byly několikrát oživeny návštěvou hosta, který mezi nás zavítal s cílem seznámit nás s tématem, kterému se aktivně věnuje. O médiích nám vyprávěl trvalý jáhen a člen rady České televize, pan Radek Mezuláník. S křesťanskou hudbou nás velmi poutavě seznámil o. Pavel Šupol. S panem Ludvíkem Kolkem, výtvarníkem a členem komunity Emmanuel, jsme si mohli popovídat o modlitbě. Z blažovických farníků nám o své cestě víry povyprávěl pan Jan Dvořák.

Součástí přípravy byl také víkendový pobyt na Fryšavě a dvoudenní výlet do Osové Bítýšky. I během těchto setkání mezi nás zavítali hosté. Na Fryšavě nás navštívil jeden polský minorita a do Osové Bítýšky za námi přijeli manželé Voříškovi z komunity Emmanuel.

Největší podíl na organizaci a přípravě měl o. Josef a animátoři, kteří si přípra-

vovali program do skupinek. Za jejich snahu a trpělivost jim patří velké díky.

Samotná svátost biřmování byla udělena biřmovancům 29. 4. 2012 Mons. Mgr. Jiřím Mikuláškem.

Renata Mazálková ml., foto Karel Řezáč

Katolická charizmatická konference v Brně – léto 2012

Každé léto probíhá v Brně na výstavě Katolická charizmatická konference. Konala se ve dnech 11. – 15. července 2012. Jejími hlavními pořadateli jsou P. Vojtěch Kodet, Kateřina Lachmanová a mladí z PoŠuKova (Pozořice a okolí). Už několikrát jsem se jí zúčastnila a chtěla bych i vás na ni pozvat.

Tématem je vždy text z Písma. Letos to byl Lukáš 15, 32 „Máme se proč veselit a radovat“. Den začínáme zpívanými chválami, následuje první promluva, přestávka, abychom si mohli ledacos poskládat v hlavě nebo se občerstvit. Potom opět promluva a s polednem se ohlásí hlad. I při velkém množství lidí probíhá oběd bez zádrhelů.

Odpolední promluvy jsou opět dvě a na závěr dne všichni přítomní kněží slouží mši svatou. Po večeri je ještě připraven doprovodný program. I když celou konferencí projde 5 až 6 tisíc lidí (jednotlivé promluvy jsou různě navštíveny), je hala tak prostorná, že se necítíte stísněně. Místa k sezení jsou velmi pohodlná (první předpoklad pro soustředění se), nad podiem je velkoplošná obrazovka, po bocích i vzadu další obrazovky. Všude je dobře slyšet, funguje klimatizace, občerstvení je perfektní. Můžete vybírat z velkého množství knih a časopisů s náboženskou tematikou. Jsou zde stánky, ve kterých se seznámíte s mnohými charitativními projekty. Je příležitost ke svá-

tosti smíření. A když toužíte po chvílích klidu, je zde stan „Kaple“, kde je stále vystaven Kristus.

Každá promluva (žádná není moc dlouhá – tak 30 – 40 min.) se záhy objeví na CD u pořadatelů, takže si ji můžete odnést domů. Pokud máte malé děti do tří let, máte vzadu prostory s koberci ohrazené židlemi, kde si děti mohou hrát. A mohu vás ujistit, že neruší nikoho ani tehdy, když se na odrážedle rozjedou až k hlavnímu pódiu. Starší děti mají svoji konferenci ve vedlejším pavilonu, kde se o ně stará armáda mladých. I jejich program je velmi hodnotný.

Když někdo nevydrží sedět, je dost místa i na lehátko (to si ale musí přinést), takže promluvy může poslouchat vleže. V pavilonu je opravdu místa dost. Letos tu byl P. Daniel Ange, francouzský kněz a řeholník. V roce 1950 vstoupil k benediktinům, dvanáct let strávil jako misionář ve Rwandě. Po návratu do Evropy žil jako poustevník. V roce 1981 byl vysvěcen na kněze. Založil první mezinárodní katolickou školu modlitby a evangelizace. P. Ange navštívil jako kazatel řadu zemí. V Karmelitánském nakladatelství vyšla řada jeho knih, některé máme i u nás ve farní knihovně.

*Ludmila Štěpánková,
foto V. Kobza*

Kdo je to vlastně jáhen?

O jáhnech se dozvídáme poprvé ve Skutcích apoštolů v šesté kapitole. Pro množství práce si apoštolové zvolili sedm jáhnů – diakonů, kteří (doslova) měli sloužit u stolu. Slovo diakon – z řeckého diakonos – znamená služebník, ale také číšník. Jejich původní služba nebyla jen u stolu páně, ale také služba pro sirotky a vdovy.

Postupem času se stávalo jáhenství pouze předstupněm kněžského svěcení a původní určení služby diakóna se úplně vytratilo. Vše se změnilo v 60. letech minulého století, kdy se konal II. vatikánský koncil, který připomněl a znovu zavedl praxi jáhenství, které bylo součástí prvních staletí. Nejedná se však jen o jáhenství jako předstupeň kněžského svěcení, ale také o tzv. trvalé jáhenství.

Konstituce Lumen Gentium Druhého vatikánského koncilu se tak snaží znovu oživit představu a život prvotních církví, kde je hlavním představitelem místní církve biskup mající své pomocníky – své dvě ruce – kněze a jáhny. Kněží jsou pastýři místní církve a jsou přímí zástupci biskupa ve věcech duchovních. Jáhni směřují více k lidu a věnují se charitativní službě a praktické pomoci kněžím.

V čem tedy spočívá služba jáhna?

Hlavním a stěžejním úkolem jáhna není vysluhování svátostí, nebo duchovní vedení, ale služba bližním – jáhen je poslán sloužit bližním tak, jak to dělal Ježíš Kristus.

V liturgické praxi jsou těmi, kdo předčítají evangelium, pomáhají kněžím při udělování svátostí, podávají eucharistii a přinášejí ji nemocným, křtí, oddávají a pohřbívají a v neposlední řadě také kází ☺.

Podílejí se na učitelské službě církve tím, že vyučují náboženství, poučují lid ve víře a sami se snaží jít příkladem, připravují lidi ke svátostem, vedou pastorační duchovní rozhovory v různých potřebných situacích nebo mají také podíl na správě farnosti.

Mají účast při charitativní službě všem potřebným, kde zpřítomňují Ježíše – Služebníka a vytváří rodinné prostředí církve.

Služba jáhna tedy není soukromou záležitostí, ale nabývá plnosti především ve spolupráci celého společenství s knězem, biskupem a celého shromáždění církve.

V tuto chvíli bych chtěl zdůraznit, že služba kněze, tak i diakona je službou dialogickou, a to ať jde o vztah vůči Bohu, tak také k lidem. Jak otec Josef, tak také já, by-

chom rádi navázali dialog s každým z vás.

Není ale v našich silách oslovit každého. Chtěl bych vás proto vybidnout k tomu, abyste se nebáli a přišli za námi. Jé totiž lépe navazovat komunikaci osobně než zprostředkovaně.

... a kdo je to Jiří Polach?

Setkáváme se už téměř rok a půl a mnoho z vás pořádně neví, odkud se tedy ten člověk (já) vůbec vzal. Pokusím se vám tedy sám sebe nějak představit.

Jméno vynechám, protože to už znáte. V současnosti počítám 35. rok svého života. Pocházím z Charvátské Nové Vsi, která je dnes součástí okresního města Břeclavi. Břeclav má dvě farnosti, z nichž v jedné působí váš rodák Josef Ondráček (farnost Břeclav) a ve druhé (Břeclav-Pošterná) je farářem Vladimír Langer. Do druhé zmíněné farnosti také spadá naše vesnice.

Tak jako asi drtivá většina dětí jsem absolvoval základní školu a po několika neúspěšných přijímacích řízeních na střední školy (Vojenská hudební akademie, Zdravotnická škola, Obchodní akademie), jsem zakotvil na Střední škole polygrafické v Olomouci, kde jsem úspěšně absolvoval v roce 1996. Celou střední školu jsem byl v blízkém kontaktu s řádem Milosrdných bratří. Po dlouhém uvažování jsem ale nastoupil (po maturitě) do noviciátu tohoto řádu, ale přihlásil jsem se ke studiu bohosloví. Má příprava nebyla zrovna procházkou růžovým sadem, a proto se není čemu divit, že se má cesta ke kněžství rozdělila na tři etapy – léta 1996/98, 2005/06 a 2010/11. V době mezi studiem teologie jsem se věnoval svému oboru. V prvním mezidobí jsem pracoval jako tiskař v tiskárně Moraviapress a.s. v Břeclavi. V druhém období jsem krátce pracoval jako mistr tisku v malé tiskárně v Brně a pomáhal jsem rozjíždět rotační ofsetový tisk v pochořelické tiskárně CPI Moravia books. Nakonec se mým posledním a osudným zaměstnáním stala spolupráce s vydavatelstvím a nakladatelstvím Mladá fronta a.s. (nepleť si s Mafra a.s.), kde jsem, až do své poslední etapy studia, pracoval, nejprve jako manažer výroby knih, a po necelém roce jsem se stal vedoucím výroby celého vydavatelství a nakladatelství. Lásku k nakladatelské práci mě nadchla natolik, že dodnes, pod svým jménem, vydávám knihy a jsem konzultantem v mnohých jiných polygrafických aktivitách.

Od absolutoria na Teologické fakultě v Olomouci jsem byl ustanoven pastoračním asistentem na Biskupství brněnském, kde

jsem střídavě pracoval v knihovně a archivu. Po tuto dobu mi byla fara ve Tvarožné útočištěm pro složení mých kostí. V této době jste mě již mohli zaznamenat jako cizince v rouše ministranta. Mou jáhenskou praxi již znáte.

Co se týče koníčků, tak těch mám docela hodně, ale málo který zvládám bravurně ☺. Co jsem však nenahnal na kvalitě, naháním na kvantitě ☺. Hudba je mi velmi blízká. Poslouchám hudbu téměř všech žánrů, a pokud se tomu dá říct hra, tak hraji na akordeon, trumpetu, kytaru a jiné drnkací, brnkací, mačkácí, tahací a foukácí nástroje. Dalším mým koníčkem je kresba/malba. Ze sportu provozuji teď už jen squash a sem tam florbal. Kdysi jsem se věnoval potápění a motocyklům.

Tak... Myslím, že taková prezentace by vám všem mohla stačit. Pokud budete mít nějaké další dotazy na mou osobu, neváhejte se na mě obrátit. I když u oltáře vypadám na zamračeného pána, tak vězte, že zdání klame ☺. Jsem otevřený každému dialogu. Pro ten jsou ale potřeba vždy nejméně dva. Neslibuji nikomu, že vyřeším každý problém, nejsem ani Ferda mravenec a ani MacGyver, jsem prostý jáhen. Budete-li tedy potřebovat duchovní podporu jakéhokoli typu, samozřejmě v mezích mně svěřených církví, rád přiskočím a budu každému nablízku jak modlitbou, tak fyzicky.

Chtěl bych vás také touto cestou prosit o modlitbu za nás všechny kandidáty kněžství a jáhenství a také za nová kněžská a řeholní povolání. Za projevení modlitby předem velké Pán Bůh zaplať.

*V modlitbě a s jáhenským požehnáním-
jáhen Jirka*

PS: Mnozí stále nevíte, jak mě oslovovat. Nejlépe bude, když mi budete říkat Jirko, ať ve formě vykací či tykací. Oslovení typu pane Jiří či pane Jáhne skutečně není nutné ☺.

Rok víry

ROK VÍRY 2012
2013

V co věřím? Komu věřím? Věřím vůbec? Mám proč věřit?

Rok víry vyhlášený svatým otcem by nás měl vybídnout k tomu pokládat si takové otázky a máme celý rok na to hledat na ně odpovědi.

Recitujeme každou neděli Credo. Skutečně věříme všemu, co říkáme, přemýšleli jsme nad tím někdy? Slovo CREDO pochází ze dvou latinských slov cor – srdce a do – dát. Proto „Věřím v Boha“ lze také přeložit jako „Dávám Bohu své srdce“. A je to pravda? Bůh nám dává vše co má, dává nám svého Syna, vydává ho na smrt, abychom mohli být spaseni, otvírá nám své srdce i milosrdnou otcovskou náruč. A my? Naše víra je unavená, náš vztah k církvi rezervovaný, náš život stereotypní...

Svatý otec nám v listu Porta fidei dává návod, jak oživit naši víru:

1. Prožívat společenství – v církvi, ve farnosti, mluvit o víře s ostatními lidmi, být otevřen jiným názorům.
2. Mše svatá a adorace – přináší nám pokoj, proměnu a zapálení našich srdcí.
3. Radost – z víry, z toho, že nás Bůh miluje.
4. Pokání – stále znovu přijímat odpuštění a odpouštět druhým.
5. Nezištná služba pro druhé – projevit lásku k Bohu svou láskou k bližním.

Ale obnovení a oživení naší víry nepříjde zničehonic, samo a bez námahy. Kongregace pro nauku víry nás vyzývá, abychom četli Katechismus katolické církve, abychom byli věrohodnými a radostnými svědky zmrtvýchvstalého Pána ve světě.

Myslím si, že opravdu máme v tomto roce dobrou příležitost k tomu znovu nalézt poklad víry získaný ve křtu, začít číst katechismus zapadáný prachem v knihovně, nebo si ho už konečně pořídit, či hledat odpovědi na otázky, které nám už dlouho vrtají v hlavě (například proč církev něco zakazuje, proč je hříchem to, co se ve světě děje úplně běžně, nebo co všechno nám Bůh může odpustit, když ho poprosíme).

Jana Řezáčová

List od Svatého otce Porta fidei najdete na farních internetových stránkách v oddílu dokumenty.

Víra

Víra je skála, která nám dává jistotu v životních bouřkách. Dává však také křídla těm, kdo se rozhodli letět do výšky. Víra je kotva, která nám dává jistotu ve chvílích pochybností. Je však také plachtovím, které můžeme napnout, abychom pluli kupředu. Věřit znamená vsadit na život.

Don Tonino Lasconi

*„Víra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme.“
(Žid 11,1)*

Pastorační rada

V ohláškách se občas objeví informace o tom, že bude setkání pastorační rady. A loni byly dokonce volby nové pastorační rady. Pokusím se nyní shrnout, k čemu je dobrá pastorační rada. Myslím, že základním úkolem je pomoci koordinovat život z víry ve farnosti. Cílem tedy nejsou akce, ale spása všech. Konkrétně starost o hlásání evangelia, slavení liturgie, výuku náboženství, zapojení lidí do života farnosti, atd. Kněz si nemusí všimnout všeho dění ve farnosti anebo někdo z farníků může mít ostych přijít osobně za knězem. Pastorační rada tady může sehrát důležitou roli, aby se nepřehlédlo a neopomnělo to, co je podstatné. Máte-li někdo náměty pro život farnosti, klidně je přednostě členům pastorační rady.

Dosavadní pastorační rada vznikla ještě za působení otce Jana a výborně fungovala několik let.

Byli v ní tyto členové: Milenka Paulíková, Karel Řezáč, Marie Daňková, Tomáš Řičánek, Jana Bártková, Mirka Bočková a Tomáš Slouka, kterým nesmírně děkuji za jejich vytrvalou a obětavou službu. Do nové pastorační rady byli zvoleni: Jana Bártková, Tomáš Řičánek, Marie Daňková a Tomáš Slouka a jmenování: Jakub Hřčiar a Renata Mazálková. Těším se na podněty, které od nich vzejdou a nebo už vzcházejí, a přeji jim i celé farnosti, ať nám všem jejich služba přinese hojné požehnání.

otec Josef

Ze staré modlitební knížky...

Když nikoho ze svých bližních neodsoudíš a nezatratíš, praví Bůh, je mně to mnohem milejší, než kdybys polovinu svého majetku rozdal chudým.

Když příteli odpustíš, je mně to milejší, než kdybys konal pěšky dlouhou pouť a na každém kilometru se bičoval.

Když někomu daruješ svůj čas nebo mu čteš Písmo, je mně to milejší, než kdybys sedm roků jedl jen chléb a pil jen vodu.

Když si všimneš svého nepřítelého souseda a vytrvale odstraňuješ překážky mezi ním a tebou, je mně to milejší, než kdybys mně postavil chrám.

Pouť do Medžugorje

Pouť do Medžugorje se uskutečnila od dvanáctého do devatenáctého května 2012. Zúčastnili se jí poutníci z Tvarožné a okolí (8), z Blažovic (5) a z Brna. Pouť organizovala Cestovní kancelář Hladký z Brna-Líšně. Jako průvodkyně nás provázela paní Hladká, za volantem se střídali pan Hladký a ještě jeden usměvavý a pohodový řidič.

Sobota 12. 5. – Za deště jsme vyrazili k jihu, naší první velkou zastávkou byl krásný chrám Panny Marie Matky Církve v Mariboru, kde jsme byli na večerní mši svaté ve slovinském jazyce.

Neděle 13. 5. – Deštivou a větrnou nocí jsme projeli až do sluncem ozářené Dalmácie. Ve Splitu jsme se prošli po nábreží a potom Dioklecianovým palácem, zastavili jsme se na poutním místě Veprič, kterému se říká chorvatské Lourdy, a potom ještě v Makarské. Odpoledne jsme dorazili do Medžugorje, ubytovali se a samozřejmě pak následoval večerní modlitební program (růženec a mezinárodní mše svatá pro všechny poutníky).

Pondělí 14. 5. – Počasí bylo opět deštivé – v průběhu celé pouti dosti pršelo, a i když zrovna svítlo slunce, bylo spíše chladno. Navštívili jsme komunitu „narkomanů“, tedy chlapců, kteří se léčí ze závislosti, a vyslechli jsme si dvě osobní a velmi působivá svědectví o obrácení a o životě v komunitě. Večerní program se pro nepřízeň počasí konal v přeplněném kostele a ve dvoraně, kam byl přenášen zvuk i obraz z kostela.

Úterý 15. 5. – Dopoledne jsme se zúčastnili mše svaté pro české poutníky (bylo nás celkem asi 200) a potom nádherné přednášky, při které fra Marinko hovořil o cestě vedoucí k míru; potřebujeme tři věci: osobní obrácení (vždy to

jsem JÁ, kdo se musí změnit), odpuštění (jestliže neodpustím, jsem uzavřen ve své bolesti, stávám se otrokem nenávisti) a přijetí kříže (jako Jan stojím s Ma-

říti pod Křížem a říkám ANO Boží vůli, i když to bolí); na cestě k míru je ale především nutná modlitba za to, abych dokázal tyto tři zásady žít.

Středa 16. 5. – Dopoledne jsme navštívili hrad, který v Medžugorji postavil jeden americký manželský pár. Paní Nancy nám vyprávěla o obrácení své ro-

diny. Odpoledne jsme pak vyslechli dvě přednášky o zjeveních Panny Marie v Medžugorji a jejích poselstvích (Panna Maria především doporučuje každodenní modlitbu růžence a četbu Písma, dále měsíční zpověď, časté svaté přijímání a půst ve středu a v pátek, nejlépe o chlebu a vodě). Stejně jako každý den následoval růženec, mezinárodní mše svatá a pak ještě adorace.

Čtvrtek 17. 5. – Svátek Nanebevstoupení Páně jsme zahájili náročným

výstupem na kopec Križevac, při kterém jsme se modlili křížovou cestu. Po návratu do Medžugorje byla česká mše svatá. Díky Bohu nám byli k dispozici dva čeští a dva slovenští kněží, takže v průběhu pouti bylo možno přijmout svátost smíření. Večerní modlitební program byl opět společný pro všechny poutníky.

Pátek 18. 5. – Nejprve jsme se zúčastnili přednášky vizionáře Ivana a potom české mše svaté. Po desáté hodině jsme vyrazili do Mostaru, kam se většina poutníků chtěla podívat. Je to krásné místo, které stojí za návštěvu! Pak už následovala zpáteční cesta.

Sobota 19. 5. – V ranních hodinách jsme doputovali domů. Přivezli jsme si mnoho podnětů pro náš duchovní život a pokoj v srdci, ke kterému nás vybízí Panna Maria Královna míru a který tento svět dát nemůže. Bohu díky!

Litva a Lotyšsko 2012 (levná dovolená u Baltského moře)

Ve druhé polovině července jsem se svou dcerou a přáteli (bylo nás pět ...) podnikl cestu do západních částí Litvy a Lotyšska, kterou je možno považovat nejen za dvoutýdenní dovolenou, ale snad i za pouť: navštívili jsme Horu Křížů, kde jsme vztyčili 3,5 m vysoký ocelový kříž (který zhotovil pan Kuklínek), prohlédli jsme si spoustu kostelů v překrásné Rize, obdivovali jsme baziliky a kostely postavené z červených i šedých cihel (Liepāja, Juodkrantė, Klajpėda, Palanga aj.). Chtěl bych nabídnout skromné vyprávění o našich zážitcích farníkům. Pokud projevíte svůj zájem, rád uspořádám promítání fotografií v přístavbě našeho kostela.

Jaromír Faltýnek

zaznamenal Jaromír Faltýnek

Několik informací k výuce náboženství v naší farnosti

Výuka náboženství v naší farnosti pokrývá letos skoro všechny věkové skupiny dětí – od předškoláků tj. zhruba od pětiletých až po deváťáky, tj. patnáctileté děti, vycházející základní školu či končící první stupeň víceletých gymnázií.

Nejstarší žáci náboženství se scházejí s panem farářem o. Josefem v přístavbě a společně se zamýšlí nad tématy, která řeší nebo v brzké budoucnosti budou jako křesťané uprostřed sekularizovaného světa řešit, jak žít a svědčit o své víře mezi svými vrstevníky.

Děti, které v letošním roce navštěvují šestou třídu – 2 žáci a sedmou třídu – 3 žákyně, se scházejí každou středu večer a v letošním roce se hlavně zabývají a dotýkají témat, jako jsou svátostná znamení a problematiky svátostí z různých úhlů pohledu, od přirozených věcí a symbolů jako jsou gesta, slovo, chléb, víno, voda, olej až k jejich proměně ve znamení Boží milosti.

Žáci místní základní školy v celkovém počtu 22, které rodiče na výuku přihlásili, mají náboženství jako součást školní výuky v odpoledních poobědových hodinách.

Prvníáci a druháci se prostřednictvím biblických postav seznamují v současnosti se stěžejními událostmi ze života Ježíše Krista, když předcházející měsíce byly kromě adventně vánočních témat věnovány hlavním příběhům starozákonním v kontextu dějin spásy. Nyní poznávají Ježíše jako toho, který má moc nad přírodou, který uzdravuje, zachraňuje a vypráví lidem o svém Otci, až k velikonočním událostem, které jsou v tomto věku podávány z pohledu dětí jako údiv nad tajemstvím jeho smrti a vzkříšení na obraze housenky která se změnila v motýla, aby děti tuto těžkou tematiku lépe pochopily.

Třetáci se s panem farářem intenzivně připravují v počtu pěti žáků na velikou slavnost, která je letos čeká – první svaté přijímání, a pilně rozebírají základní morální pilíř – Desatero.

Čtvrtá a pátá třída má letos metodiku dost náročnou – začali od Abrahama a dostanou se přes Jana Křtitele a Ježíšovy výroky, které o sobě pronesl a jež se vztahují také k jednotlivým svátostem přes Velikonoce, které budou zaměřeny hlavně na porozumění liturgii Bílé soboty až k odkazu sv. Pavla jako apoštola národů, aby si spolu s ním uvědomili, Komu uvěřili a co to znamená věřit.

Učební pomůcky pro děti

Foto: Alexandra Kubalcová

V letošním školním roce se v naší farnosti také podařilo rozjet několik let zvažovaný projekt Náboženské výchovy pro předškolní děti.

Děti, které už jsou schopny zvládat samostatnou odpolední hodinku výuky bez rodičů asi od 4, až 5 let se nově schází odpoledne ve středu v přístavbě ke společným hrám a povídání podle programu celistvé na smysl zaměřené pedagogiky vytvořeného Franzem Kettem a Margot Elderovou, která formou přiměřenou věku dětí jim zprostředkuje základní křesťanské hodnoty a radost z objevování Boha tvůrce, který je v jejich životech přirozeně přítomný. Tak se Anička, Jeník, Tomášek, Štěpánek, Kubík, Honzík, Rostík, Kája a Tobík seznamují přirozeně v běhu ročních období s přesahem do roku liturgického pomocí různých zdánlivě obyčejných věcí, jako jsou přírodniny a barevné šátky s velkým, tím největším Tajemstvím.

V nejbližší době je v čase zimy čekají kromě her a obdivování sněhu, pokud bude, některé atraktivní příběhy ze Starého zákona, jako povídání o Noemovi či Jonáši, které si s chutí zahrají a poté se s přicházejícím jarem a probouzející se přírodou dotkneme smrti a vzkříšení a společně oslavíme Život, který v Ježíši vítězí.

Setkání bývají náročná, děti jsou malé a dlouho nevydrží se soustředit, ale když je něco zaujme a jsou vtáženy do děje, tak svými malými ručkama vytváří veliké a krásné věci a jejich malé dětské rozumky vyslovují veliká a krásná

moudra, která mnohdy zahanbí i nás dospělé a zdánlivě všechno vědoucí... a práce s nimi je pro katechetku velmi obohacující a nekonečným zdrojem inspirace, ve kterém by chtěla pokračovat i v budoucnosti pro další generace blažovických nejmenších farníků.

Alexandra Kubalcová

Celostátní setkání mládeže ve Žďáře n. S.

14.–19.8. 2012 Žďár nad Sázavou

Z Blažovic se nás tam vydalo pět – T. Kalábová, L. Paulíková, B. Kubalcová, K. Dvořáková a Z. Černá. Těchto pět dní jsme prožili opravdu aktivně. Nejen že jsme značnou část dní trávil cestou od ubytovny až na místo, kde se konaly mše a různé programy, ale také jsme se zúčastnili různých přednášek, workshopů i sportovních aktivit. Také jsme chodily na malé výlety, abychom poznali město. Nejvíce se nám asi líbilo poutní místo Zelená hora nebo projížďka na lodičkách. Město se nám opravdu líbilo, avšak největší zážitek pro nás byla sobotní vigilie. Na promítací obrazovce bylo vidět tisíce zapálených svíček, které jsme drželi v rukách. Byla to nejlépe strávená chvíle celého setkání. Na závěr bych však ještě měla zmínit výbornou točenou zmrzlinu, kterou jsme si dávali každý den!

Lucie Paulíková

Naše cesta za Františkem

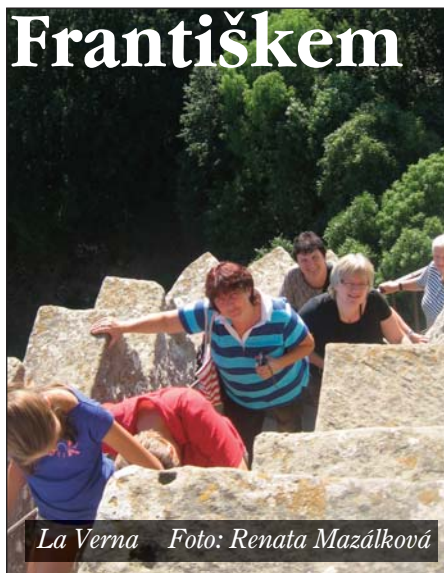
V srpnu jsme se vydali přímo k prameni františkánství – do Assisi. Osm blažovických, P. Jan Maria Vianney Dohnal, P. Bonaventura Ondřej Čapek (Boni), šedé sestry sv. Františka - Klára a Mlada z Lomce, Blanka (Benedikta) Vojtášková z Prahy a maminka Boniho paní Marta Čapková. Cestovali jsme mikrobusem pro 14 lidí.

Odjížděli jsme v neděli 12. srpna 2012 odpoledne od našeho kostela provázeni pozhánáním otce Josefa. Po zastávce v Mariazelle jsme večer dorazili do Grazu. Přespali jsme ve františkánském klášteře. Překvapilo nás, jak byl starý klášter velmi vkusně doplněn moderními prvky. A jako perlička – na celé jižní střeše byly fotovoltaické panely. Ráno nás bratři pohostinně pozvali na snídani. A pak už jsme jeli rovnou cestou do Assisi.

Assisi

Město Assisi leží v provincii Perugia. Ubytovali jsme se v Assisi, v Santa Maria degli Angeli, v domku v rohu klášterní zahrady vedle patriarchální baziliky, jednoho z největších chrámů na světě. Uvnitř baziliky je malý kostelík Panny Marie Andělské – Porziuncola (malý dílek), který dostal svatý František od benediktinů spolu s kouskem půdy. Vedle kostelíku pak zřídil dům, který se stal kmenovým klášteřem františkánského řádu. Zde také František zemřel v noci z 3. na 4. října 1226. Pohřben byl podle svého přání v Assisi v místech popraviště.

František byl prohlášen za svatého již dva roky po smrti. Den před svatořečením položil papež základní kámen k bazilice sv. Františka, nádhernému chrámu k uchování světcových ostatků. Stojí v místech, kde byl František pohřben. Jsou to vlastně tři chrámy nad sebou. Když byl r. 1230 spodní kostel baziliky dokončen, nechal v něm bratr Eliáš pohřbít Františkovo tělo na tajném místě, z obavy před lupiči relikvií. Teprve v roce 1818 byla nalezena podzemní krypta se světcovými ostatky a byl vytvořen náhrobek, který do dnešního dne navštěvují statisíce poutníků. Ve dnech 15. – 17. srpna byl v Itálii státní svátek (Nanebevzetí Panny Marie) a v Assisi bylo neuvěřitelné množství lidí. Vzhledem k italskému temperamentu bylo všude živo až hlučno. U náhrobku svatého Františka se však davy podivuhodně ztišily. Panovalo zde zvláštní

ticho. Ticho soustředěné, pronikající až do nitra duše, naplňující...

Pro zpestření nám v prostředním chrámu Vianney ukázal fresku, na které je Panna Maria s Ježíškem. Po její levé straně stojí svatý Jan a po pravé František. „Na co se Ježíšek ptá své matky? No přece, který z těchto mužů ho má raději. A Matka Boží na fresce se šibalským úsměvem nenápadně ukazuje palcem na Františka“, také šibalsky se při tom usmíval Vianney.

V Assisi a okolí, v místech, kde se svatý František narodil, žil a umřel, jsme strávili tři dny. Město, krajina i vzduch je plný svatého Františka. Všude je hmata- telně přítomen (samozřejmě i v obcho- dech). Každé místo v Assisi a okolí ho připomíná. Františkův rodný dům, obchod jeho otce, rodný dům svaté Kláry, křti- telnice, ve které byli oba pokřtěni, bazi- lika svaté Kláry, krypta s tělem svaté Kláry, kříž, ze kterého mluvil k Františ- kovi Ježíš Kristus a požadoval, aby opravi- l jeho dům. Kousek od středu města

leží San Damiano (místo, kde k němu Kristus promlouval z kříže). Na tomto místě složil František Chvalozpěv stvo- ření, čtyřicet dva let zde přebývala svatá Klára se svými družkami a po její smrti (†1253) klarisky. V prastarých zdech kláš- tera je dodnes ve velké účtě místo, kde Klára zemřela.

Všechno co jsme viděli a zažili, by vy- dalo na knihu. Vianney i Boni střídavě vyprávěli o místech, na kterých se na- cházíme a o tom jak a čím jsou spjaty se svatým Františkem. Každý den jsme měli mši svatou, vrcholem však byla naše sou- kromá mše svatá v bazilice sv. Františka (v úterý 14. srpna v 8 hodin) a další ve čtvrtek v 7.30 hodin přímo v kostelíku Porziuncola (mše svatě zajistil Boni již dlouho dopředu). Před mší svatou v Po- rziuncole nás řádová sestra s úsměvem upozorňovala, abychom moc nelevitovali, že bychom mohli prorazit strop.

Samozřejmě jsme ochutnali pravou italskou pizzu, kopce vynikající italské zmrzliny a italskou kávu piccolo. Vzhle- dem k tomu, že jsme z domu zvyklí pít kávu z podstatně větších hrníčků a piccolo jsme se báli zamíchat, aby nám vůbec ně- jaká káva v šálečku zbyla, prosili jsme prodejce, aby nám dal „café lungo, lungo“. Pochopil. Dostali jsme asi 2 dl kávy. Chvilku to vydržel, ale pak si postavil hlavu a servíroval piccolo.

Rietské údolí

Z Assisi jsme se vydali na jihovýchod přes město Terni do hor obklopujících město Rieti (provincie Rieti, oblast Lazio). Tam jsme strávili další dva dny. Bydleli jsme v klášteře v Poggio Bustone, který leží ve výšce kolem 800 m nad mořem. Dále už silnice nevede. Vesnice stejného

Pokračování na str. 12.

Foto: Renata Mazálková

Dokončení ze str. 11.

jména, která leží o kousek níž, byla ve Františkově době známá tím, že se zde lidé neměli rádi a dělali si samé naschvály. Když sem zavítal František, pozdravil je slovy: „Dobrý den, dobří lidé.“ A oni se nad tímto pozdravem kupodivu zamysleli a začali se chovat tak, aby dobrými lidmi byli. Od kláštera směrem k vrcholu hory (kolem 1600 m) vede křížová cesta a dále strmá stezka roubená malými kapličkami. Cesta končí větší kaplí postavenou v místech, kde se Františkovi dostalo ujištění od Boha, že mu byly odpuštěny hříchy z mládí. Do této kaple dorazil statečný zbytek naší výpravy už potmě. Ještě že na cestu zpět jim svítily bílé hábity šedých sester.

V kopcích na protější straně Rietského údolí leží Greccio, kde František v roce 1223 poprvé slavil Vánoce živým betlémem. Nad „betlémskou“ jeskyní je vystaven klášter. Prohlédli jsme si původní dřevěné cely i prastarou kapli. Mají zde vystaven nejstarší známý obraz svatého Františka. V sousedství kláštera byl v 80. letech minulého století vybudován kostel, který zachovává ráz historické stavby. Na galerii podél celého kostela je stálá výstava betlémů z celého světa.

Posledním místem, které jsme v tomto pohorí navštívili, bylo Fonte Colombo. Prastarý klášter s kostelem tu opět nechyběl. Vydali jsme se od kláštera po stezce strmě dolů až k úzké puklině ve skále, kterou František používal jako ložnici. Kousek od ní je malá věžička postavená kolem zbytku stromu. Pod ním seděl František, když psal řeholi. Viděli jsme zde také T psané na zeď Františkovou rukou. Ve Fonte Colombo je místnost s krbem, kde lékař Františkovi léčil oči rozpáleným železem. Léčba mu samozřejmě nepomohla.

La Verna

Z Rietského údolí jsme se vraceli přes Assisi dál na sever do oblasti Toscana, provincie Arezzo, na horu La Verna, kde jsme strávili další den a noc. La Verna leží ve výšce kolem 1110 m a znamená něco jako zimní hora. Na tu zimu jsme se těšili. Ovšem zase bylo 35° C, a to večer.

Na této hoře se 24. září 1224 během hluboké extáze na Františkově těle objevily jizvy (stigmata) Ježíše Krista. Šlo o první bezpečně dosvědčenou stigmatizaci vůbec. Dnes je na hoře La Verna bazilika Nanebevzetí Panny Marie (kromě jiného je zde uchován i Františkův hábit – těch je v Itálii více, prý je rozdával, když viděl nějakého chudáka). Každý den v 15 hodin prochází 75 m dlouhou chodbou procesí mnichů a poutníků do kaple stigmat. Legenda vypráví, že jedné noci, ještě před vybudováním kryté chodby, kvůli chumelenici procesí nevyšlo (tehdy se procesí konalo v noci). Ráno však našli ve sněhu stopy lesní zvěře, která vykonala procesí místo nich. Proto byla v roce 1582 vybudována krytá chodba.

Asi v polovině chodby jsou dveře, jimiž jsme vstoupili do nádherného lesa a sestoupili po několika schůdcích do jeskyně vytvořené přírodním masívem, k loži svatého Františka. V této vlhké jeskyni trávil světec celé noci na modlitbách, střídaných krátkým odpočinkem. Na jeho kamenném lůžku je položena ochranná mříž, protože poutníci si odnášeli úlomky jako relikvie.

Po schodišti naproti bazilice jsme sestoupili do kaple sv. Máří Magdalény, postavené na místě první cely sv. Františka (poustevna z chvojí). Kámen, nyní vložený do oltáře, mu sloužil jako stůl. Jednoho dne se Františkovi zjevil Pán Ježíš, usadil se na tento kámen a rozmlouval s ním. Proto byl po léta zdrojem velké úcty a v roce 1719 zasazen do oltářní menzy. Sestupovali jsme níž do shluku skal, z nichž vyrůstaly staleté buky. Po sejití všech 89 schodů jsme se ocitli uprostřed hrozné a vlhké propasti. Mohutnou skálu přesahuje až několik metrů mocný masiv, který vypadá jako by byl odštípnutý a stojí vzpřímeně jen díky protiváze strany, kterou není vidět.

Vrchol hory La Verna je celý rozeklaný, samá skála, rozsedlina. Legenda praví, že pukl při zemetřesení v okamžiku, kdy Kristus umřel na kříži.

Večer nás čekalo ještě jedno překvapení: houslový koncert v bazilice. Ač italsky nerozumíme, pochopit, že houslový virtuos hraje na stradivárky, nebylo slo-

žitě. V každé pauze ukazoval na housle a slovo stradivari zaznělo snad tisíckrát.

Padova

Další den jsme odjeli do Padovy, abychom navštívili baziliku s náhrobkem našeho oblíbeného světce Antonína, který se celkem dost nadře, když za nás pořád něco hledá. A tak jsme přišli jeho k hrobu alespoň poděkovat.

Benátky

Poslední noc jsme strávili v Benátkách. K františkánskému klášteru ležícímu na druhém konci Benátek (ve kterém po celou dobu svých studií bude bydlet náš dnes už bývalý duchovní asistent otec Bonaventura) jsme se dopravili místní MHD – lodí. Spali jsme v tělocvičně. Italský františkán Cristian nás provedl večerními Benátkami. Jeho výklad nám bravurně překládal Boni. Znervózňovalo nás, že někdo stále dokonale napodobuje náš smích. Za chvíli jsme zjistili kdo. Byl to racek chechtavý. Asi jsme se mu hodně líbili, protože nás dlouho provázel.

Po celý týden proudil do Itálie saharský vzduch, takže bylo ještě daleko tepleji, než obvykle v tuto dobu. Z tohoto důvodu jsme vyšli z kláštera směr autobusové nádraží již brzy ráno. Přes celé Benátky, pěšky, s karimatkami a batohy. I když bylo kolem sedmé, vedro bylo nesnesitelné. Ale zato jsme viděli, jak se sváží odpadky, uklízí uličky apod.

Bratr Cristian nás po cestě upozorňoval, abychom nedávali nést svá zavazadla nosičům, že jsou to podvodníci a mafiáni. Možná, že bychom to při té únavě i riskli, ale nikdo se nám nenabídl. Zpocením turistů s karimatkami, to asi nebyl ten správný „kšeť“.

Doma

Z Benátek už jsme jeli rovnou domů. Do Blažovic ke kostelu jsme přijeli v pondělí 20. srpna v 18.30 hod. Fyzicky zničení, ale plni úžasných zážitků. V mysli nám rezonoval Chvalozpěv svatého Františka:

*Nejvyšší, všemocný, dobrý Pane,
tobě buď chvála, sláva, čest a všechno
dobrořečení.*

*Patří tobě jedinému, Nejvyšší,
a žádný člověk není hoden vyslovit tvé
jméno.*

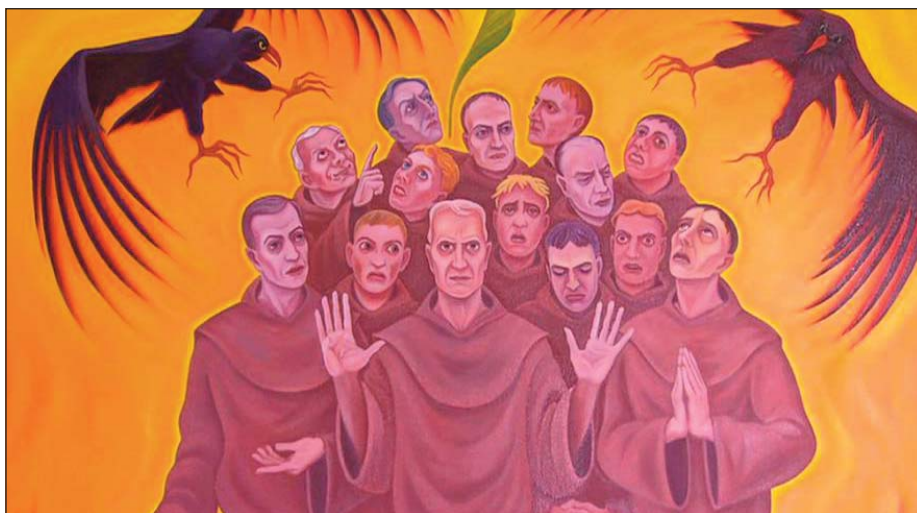
*Ať tě chválí, můj Pane, všechno, co jsi
stvořil,*

Marta Kalábiová

O čtrnácti františkánech z kostela Panny Marie Sněžné

Bratři františkáni přišli do Čech už v roce 1232, ale za husitských válek v 15. století byli vyhnáni.

Začátkem 17. století pozval Vojtěch Lobkovic se souhlasem císaře Rudolfa II. do Čech sedmnáct františkánů z různých zemí Evropy. Daroval jim opuštěný kostel a klášter Panny Marie Sněžné, který ve 14. století založil král Karel IV., ale od dob husitských válek byl rozbořený a pustý. Bratři františkáni začali ihned s opravou kostela a stavěním klášterních budov. Chodili mezi lidi a kázali jim o Bohu. Čtyři z bratří vyučovali na univerzitě v Praze. Do nového kláštera za nimi chodilo mnoho lidí s prosbou o radu i modlitbu. Modlitby bratří byly často vyslyšeny. Ale ne všichni Pražané měli z působení bratří radost. Bra-

tři často zažívali při svém působení projevy nesnášenlivosti a nenávisti.

V Praze byly v té době velké nepokoje. Neklidnou situaci řešil císař Rudolf II. tím, že povolal z Pasova vojsko, aby zjednálo pořádek. Vojsko se zastavilo před Karlovým mostem na Malé Straně. Na druhé straně Vltavy mezitím velký ozbrojený dav lidí vtrhl do kostela u Panny Marie Sněžné. Kostel byl po mši otevřený, dav pronikl na jeho půdu a do věžičky na střeše. Celou hodinu dobývali útočníci bránu kláštera. Všechny bratry františkány, kteří byli v té době uvnitř, krutě zabili a celý kostel i klášter zničili a vyloupili. Těla zabitých františ-

kánů nechali násilníci ležet před kostelem tři dny. Lidem, kteří nad zabíjenými bratry vyjadřovali soucit a lítost, vyhrožovali smrtí. Za tři dny večer přišly dvě vznešené paní se svými dcerami a se dvěma měšťany, těla bratří zabalili do pláten a tajně je pohřbili bez rakví v chodbě kláštera.

Po smrti bratří bylo v noci v kostele vidět jasné světlo. Bylo slyšet, jako by se bratři modlili a zpívali líbezné písně. V Praze to vzbuzovalo veliký údiv a lidé věřili, že nevinně zavraždění bratři vstoupili rovnou do nebe. Roku 1616 byla těla přenesena do boční kaple sv. Michala v kostele Panny Marie Sněžné, kde jsou pod bočním oltářem uložena dodnes. Lidé jejich hrob vždy s velikou úctou navštěvovali a prosili zabité bratry o přmluvu u Boha.

Dne 13. října 2012 bylo čtrnáct pražských mučedníků z kostela Panny Marie Sněžné v Praze prohlášeno za blahosla-
vené.

*Vy světci boží vznešení,
Na mysli osvícení,
Františka následovníci,
Proste, ať bez bázně i my
Vždy budeme horliví
A po smrti blažení.
Amen.*

*Podle Aleny Brožové zpracovala
M. Kalábová*

Sekulární františkánský řád - co se u nás během roku událo

Rok 2012 byl pro naše společenství bohatý na události všeho druhu.

- V dubnu jsme dostali zprávu, že v Moravské Třebové zemřel po těžké nemoci ve věku 57 let P. Angelus Alois Glabasnia, OFM, který do Blažovic jezdil jako náš duchovní asistent až do roku 2009. Zemřel během slov modlitby kompletáře „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka...“.

- P. Bonaventura Ondřej Čapek, OFM, který k nám jezdil po Angelovi, odejel v říjnu 2012 na tři roky studovat do Benátek.

- Místo něho byl ustanoven naším asistentem bratr Jan Kapistrán Gajdoš, OFM (na obrázku vlevo).

- V srpnu část z nás strávila víc jak týden v místech, kde se narodil a žil svatý František.

- Další velkou událostí bylo blahoslavení 14 františkánů, kterého se někteří z nás také zúčastnili.

Marta Kalábová

Bratr Kapistrán a P. Bonaventura

Foto: Karel Řezáč

Pěší pouť do Staré Boleslavi 22. – 28. července 2012

V neděli ve 13 hodin jsme se sešli v blažovickém kostele vyprosit si požehnání na naši pouť. Po rozloučení s ostatními jsme se vydali přes Tvarožnou do Mokré a dále lesem přes Bílovice nad Svitavou až do Brna-Řečkovic, kam jsme dorazili v 8 večer. Po chvíli hledání fary jsme byli mile uvítáni místní farářem, který měl pro nás připravené překvapení – vpravdě stůl hojnosti, který připravili jeho farníci. S touto nadílkou jsme pokryli nejen nedělní večeri (která byla plánována z vlastních zásob), ale postupně jsme jednotlivé dobroty pojídali až do čtvrtka.

V pondělí po ranní mši svaté jsme se vydali po žluté přírodním parkem Baba do Kuřimi. Při sestupu do Kuřimi jsme ztratili značku a ve snaze najít nejkratší cestu jsme se rozdělili s „kolaři“, takže chvíli trvalo, než jsme se zase sešli. Abychom se vyhnuli frekventované silnici, pokračovali jsme dál po cyklostezce přes Malhostovice a Drásov do Tišnova. Odpočinuli jsme si v Předklášteří u nejstaršího cisterciáckého kláštera, jehož počátky se datují kolem roku 1233. Pak už jsme pokračovali po silnici 385 přes Kaly, Litavu, Olší, Střítež a Dolní Rožínku (za ní jsme překročili „hranici“ našeho kraje a přešli do Kraje Vysočina) až do Zvole, kde bylo místo prvního noclehu. Již při příchodu do obce jsme byli odměněni po celodenním asfaltovém putování pohledem na místní kostel sv. Václava stavitele Jana Blažeje Santiniho - Aichela z první poloviny 18. století. Na faře už nás čekal pan kostelník se svým synkem, aby nás seznámil s chodem místní fary. Protože nebyla k dispozici sprcha, odskočili si

Ještě společné foto a můžeme vyrazit

Foto: Vl. Kuklínek

někteří poutníci vykoupat se do blízkého rybníka.

V úterý po mši sv. v místním kostele jsme se vydali dále Vysočinou – nejprve po cyklostezce a pak dál už po silnici. Odpočívali jsme ve Slavkovicích, kde je postaven nový kostel Božího milosrdenství. Pokračovali jsme dál chráněnou krajinnou oblastí Žďárské vrchy (i když většinou po asfaltu) do Žďáru nad Sázavou. Zde jsme si odpočinuli na dvoře bývalého cisterciáckého kláštera a navštívili konventní kostel Nanebevzetí Panny Marie, jehož přestavba do barokní podoby počátkem 18. století rovněž proběhla podle plánů J. B. Santiniho – Aichela.

Dál jsme pokračovali strměji na sever, prošli jsme kolem hraničního kamene Čech a Moravy a dál pokračovali po cyklostezce až k Velkému Dárku,

který opět někteří využili ke koupání. Pak kousek po naučné stezce, kde jsme odměřili přesně 150 000. krok a po cyklostezce a silnici přes Radoštin a Hlubokou do Krucemburku (příchod v 20.30 hod). Odtud už cyklisté nasedli na kola a ostatní jsme se plánovaně přesunuli autem do nedalekého Sobíňova – místní části So-

poty. Po shledání se správcem místní fary jsme byli uvedeni do vpravdě historického objektu, který už nebyl zřejmě několik let využíván. Byla zde jen kamna na tuhá paliva. Než se připravila večeře, stihli jsme ještě prohlídku místního kostela – bývalého poutního místa.

Ve středu ráno jsme již vycházeli za deště po louce (takže boty byly hned mokré) do Bělku a pak údolím Doubravy až do Chotěboře. To byl asi nejkrásnější úsek cesty i když zamokra místy pro někoho dost nebezpečný. Dále už jsme pokračovali opět po silnici přes Nejepín a Vepřkov, kde jsme si trochu odpočinuli a snažili se usušit... samozřejmě marně. Potom následoval další bezasfaltový úsek po zelené značce až do Golčova Jeníkova. Byli jsme limitováni časem, protože v 16.37 odjížděl vlak do Kutné Hory. Přišli jsme tak akorát. Někteří se přesunuli doprovodným vozidlem, „kolaři“ byli soběstační. Z vlakového nádraží jsme doputovali do Sedlece (dnes místní částí Kutné Hory). Předě mši svatou jsme měli možnost se ještě převléknout do suchého a trochu si odpočinout. Mši svatou jsme měli s místními farníky v kapli katedrálního kostela Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Křtitele bývalého cisterciáckého kláštera. Po ní nám místní duchovní správce domluvil ještě prohlídku s výkladem. Pak už jsme spířchali dál Kutnou Horou do kláštera sester Voršilek. Zde se nám dostalo milého přijetí i užitečného zázemí.

Ve čtvrtek ráno v 7 hodin jsme slavili mši svatou v katedrále sv. Barbory i s řá-

Stopadesátitisící krok

Foto: Vl. Kuklínek

dovými sestrami. Setkání s nimi bylo milým povzbuzením a prosvětlením našeho putování.

Po snídani před katedrálou jsme pokračovali dál po turistické značce do Miskovic a pak dál přes kopec Vysoká (s rozhlednou, kterou jsme z časových důvodů a z důvodu špatné viditelnosti nevyužili) do Suchdolu. Následoval asi sedmikilometrový úsek po frekventované silnici do Bečvář, pak po trochu klidnější silnici do Toušic a následně opět po turistické značce až do Kourimi. Bylo velké vedro. Po krátkém odpočinku u kostela sv. Štěpána z 13. století jsme pokračovali dál po červené značce přes osadu Království, dále kolem památníku bitvy u Lipan do Vitic a pak už opět po silnici až do Českého Brodu. Nocleh jsme měli v nově otevřeném farním středisku s prostorným sálem, které bylo slavnostně otevřeno v červnu 2012 kardinálem Dukou.

V pátek ráno jsme měli možnost si trochu přispat, protože poslední úsek cesty už neodpovídal obvyklé denní dávce kilometrů. Ráno nás paní kostelnice (přes svůj věk velice vitální) provedla místním kostelem zasvěceným sv. Gothardovi.

Z Českého Brodu jsme pokračovali dál po silnici 245 přes Černíky, Vykáň do Mochova, kde jsme si na Husově náměstí za velkého vedra trochu odpočinuli, pomodlili Anděl Páně a taky zazpívali píseň „Jeden Pán, jedna víra“. Dál jsme pokračovali opět po asfaltu do Čelákovic. Protože bylo velké vedro a voda některým došla, o. Josef neváhal zatlouct na dveře děkanství. Nakonec jsme měli

možnost i nahlédnou do kamenného kostela z r. 1483. Podle instrukcí pana děkana jsme prokličkovali Čelákovici a přes zdymadla překonali řeku Labe. Zbyla i chvílička na vykoupaní. Pak už jsme se pomodlili křížovou cestu a po turistické značce pokračovali dále, překročili pravý přítok Labe – řeku Jizeru a doputovali kolem půl šesté až do Staré Boleslavi, kde jsme měli mimořádnou příležitost slavit mši sv. přímo v kryptě Kosmy a Damiána kostela sv. Václava. Na závěr jsme si v těchto historických prostorách zazpívali Svatováclavský chorál. Byl to duchovní zážitek slovy těžko popsatelný...

Následovalo „ubytování“ v zahradách místního charitního domu pro přestárlé kněze a poslední večere (tradičně nudle s mákem) v altánu. Večer jsme ještě krátce adorovali v místní kapli a pak už následovalo čtení posledních kapitol knihy Slyšte slovo a zpívejte píseň od prof. Petra Piňhy, která nás provázela na našich zastávkách celou poutí.

Tuto nádhernou noc jsme spali všichni pod širákem. O tom, že se nám spalo skutečně dobře, svědčí i to, že Eliška tak tak stihla ranní chvály v 7.30 hod. Pak jsme ještě společně posnídali, poba-

Chrám sv. Barbory v Kutné Hoře

Foto: Vl. Kuklínek

lili své věci a poklidili po sobě v prostorách, které nám byly vymezeny. Mezitím už přijeli další poutníci – auty i autobusem. Všichni jsme se připojili k pouti za národ (tzv. „pražské“), která již několik let probíhá každou poslední sobotu v měsíci. Při homilii o. Josef připomněl historické a duchovní propojení sv. Cyrila a Metoděje a sv. Václava a význam společných proseb za náš národ. Po mši sv. jsme měli možnost uctít Palladium země české.

Následovala prohlídka kostela Panny Marie i kostela sv. Václava a sv. Klimenta, kde jsme se na závěr poutě pomodlili ještě litanie k sv. Václavovi.

Tuto pout s hlavním úmyslem za národ a za lidi hledající víru a smysl života vykonali: o. Josef Rybecký, Daniel Kaluža z Tvarožné, Veronika Křížová z Moutnic, Daniela Severová z Velatic, Zdeněk Severa jako řidič doprovodného vozidla, Zdeněk Řičánek z Unkovic, Michal Vošmera z Brna-Žebětína a poutníci z Blažovic – Jan Kašpařík, Vladimír Kuklínek, František Paulík, Petr a Jiří Plevovi, Eliška Švábenská, Jana Bártková, Marta a Tomáš Řičánkovi. První dva dny s námi putoval rovněž pan Poláček z Velatic.

Všem poutníkům patří velké díky za dobré společenství, toleranci a pomoc, o. Josefovi za duchovní vedení, farníkům doma za doprovázení v modlitbě.

Bohu díky, že jsme mohli tuto pout vykonat.

Svatý Václave, vévodo české země, nedej zahynouti nám ni budoucím.

V cíli pěší pouti

Foto: Vl. Kuklínek

Marta Řičánková

Za našimi pěšími poutníky opět autobusem

Do Staré Boleslavi za našimi pěšími poutníky jsme se jako vždy vydali také autobusem.

Stará Boleslav je spojená se svato-václavskou tradicí. Nachází se zde románská bazilika sv. Václava, založená roku 1039 knížetem Břetislavem I. V místech, kde byl podle tradice sv. Václav zavražděn a původně pohřben, se nachází kostel sv. Václava s kryptou sv.

Kosmy a Damiána. Jedná se o naše nejstarší poutní místo. Vedle stojí románský kostel sv. Klimenta s výjimečnými románskými freskami z 3. čtvrtiny 12. století, nejstarší v Čechách. V těchto místech na nás opravdu dýchlá historie. A k tomu podrobný výklad naší průvodkyně – prostě náhle jsme se ocitli v době svatého Václava.

Dalším významným poutním chrámem je kostel Nanebevzetí Panny Marie

postavený na počátku 17. století, ve kterém je uchováváno Palladium země České, uctíváný milostný obraz Madony. Nedaleko Mariánského kostela se nachází kaple bl. Podivena, postavená roku 1738 na místě, kde měl být Podiven, sluha sv. Václava, umučen.

Stará Boleslav předčila veškeré naše očekávání. Je opravdu překrásná.

Opoledne jsme se ještě vydali do starobylého františkánského kláštera a poutního místa Hájk u Prahy. Bohužel po roce 1950 zde byl tábor nucených prací pro kněze a řeholníky a později vojenské skladiště. Je to znát. Františkáni se snaží klášter v rámci možností opravit. Začali novými střechami. Procházka po půdách starého kláštera, kterou jsme vykonali, se každému hned tak nenaskytne. V prvním patře je opravena kuchyňka, sociální zařízení a společenská místnost. Všechno jsme také ihned využili. Z domu jsme přivezli koláče a cukroví, háječtí nám uvařili čaj a kávu. Všude nás provázel P. Jan Maria Vianney Dohnal, který je zároveň rektorem tohoto poutního místa. Vykonali jsme též pobožnost u černé Matky Boží v Loretě uvnitř kláštera, která zůstala kupodivu zachována v dobrém stavu.

Marta Kalábová

Františkánský klášter v Hájk u Prahy

Foto: Eliška Švábenská

Palladium země České ve Staré Boleslavi

Od Metoděje až k Václavovi

Historie Palladia se dle zachovaných legend váže až ke svatému Metodějovi, který měl tento reliéf věnovat sv. Ludmile při jejím křtu společně s dalšími předměty potřebnými ke konání křesťanských bohoslužeb. Vše mělo být ulito z korintské mědi. (Když Římané dobyli řecké město Korint a zapálili je, teklo roztavené zlato, stříbro a mnoho dalších kovů potůčkem do blízkého moře, kde ztuhlo. Tak vznikla korintská měď. Později tuto směs z moře vybírali a vážili si jí více než zlata.) Ludmila si reliéf odnesla na svůj hrad Tetín, kde jej vroucně uctívala.

Po její mučednické smrti zdědil reliéf její vnuk Václav, který jej nosil takřka ustavičně u sebe a zbožně jej uctíval. Měl jej u sebe také při válečném tažení proti vévodovi Radslavovi. Radslav byl zastrašen zázrakem, když viděl kolem svatého

Václava dva anděly a podrobil se pražskému knížeti bez boje.

Když byl svatý Václav 28. září, snad roku 929, úkladně zavražděn svým bratrem Boleslavem, byl s ním i jeho pobočník bl. Podiven. Podiven znal důležitost mariánského reliéfu, proto jej sejmul z hrudi mrtvého knížete a utíkal pryč z města. Vrazi svatého Václava se báli, že jim nepohodlný svědek unikne, a začali ho pronásledovat. Když Podiven viděl, že před nimi neuteče, schoval reliéf na vršku za Boleslaví a utíkal dál k lesu. Na pokraji lesa jej však vrazi dostihli a na jednom ze stromů oběsili. Od této doby byl mariánský reliéf téměř po dvě a půl století ztracen.

Reliéf znovu nalezen

Další dochovaná legenda nám vypráví o jeho nalezení. Kolem roku 1160, za doby panování Vladislava I., jakýsi rolník

oral na svém poli. Najednou se však jeho koně zastavili a nechtěli jít dál. Několikrát musel koně mocně pobídnout, a když se dali opět do kroku, pluh se zaryl hlouběji a v brázdě se objevil lesklý kovový obrázek Panny Marie s Ježíškem v náručí. Rolník si vzal obrázek domů. Druhý den ráno zjistil, že je obrázek pryč. Ještě více se ale podivil, když kovový obrázek našel na místě, odkud ho předešlý den vzal. Když se to opakovalo i další dva dny, celý zmatený vzal obrázek, donesl ho kanovníkům do kostela sv. Václava a vyprávěl jim, co se mu přihodilo. Oni ihned reliéf umístili ve svatyni. Opakovalo se však to, co se dělo oráčovi. Ráno byl vždy reliéf na původním místě nálezů. Kanovníci dospěli k názoru, že Panna Maria si dle všeho přeje být uctívána na místě nálezů svého obrázku. Proto byla na tomto místě zbudována malá svatyně a na jejím oltáři byl obraz vystaven.

Dne 18. srpna 1609 byl tento reliéf prohlášen Palladiem země české.

Po prohlášení boleslavského reliéfu Palladiem stoupal rok od roku počet poutníků přicházejících se mu poklonit. Množily se také zprávy o zázračných vyslyšeních proseb. V únoru 1632 vtrhli do Staré Boleslavi sasští důstojníci s vojáky a mimo jiných cenností uloupili i posvátné Palladium. Věnovali ho plukovníku Vavřinci Hoffkirkovi. Ten chtěl Rodičku Boží potupit zvláštním způsobem. Na Staroměstském náměstí dal přímo proti Týnskému kostelu postavit šibenici a na ní oběsit jakéhosi tesařského tovaryše. Proti této šibenici potom postavil dvě židle a na jednu z nich hřebem přibil Palladium. Dodnes je na Palladiu na to památka, a to díra na krku Panny Marie - dnes zakrytá šperkem.

Švédové

Roku 1639 do Staré Boleslavi vtrhli Švédové. Dne 27. června byly chrámy vyloupeny a oltáře zcela zničeny. Drahocenné Palladium společně s chrámovými klenoty bylo včas přeneseno do Prahy. Odtud putovalo ke dvoru do Vídně císařovně Marii Anně, manželce Ferdinanda III. Ta ozdobila Matku Boží drahocennými perlami a korunkou, také byl zhotoven trůnek z ebenu, zlata, perel a velkých smaragdů. Všechn ten materiál byl přivezen z Indie. Palladium bylo ve Vídni celých osm let. Po korunovaci Ferdinanda IV. českým králem bylo vráceno zpět do Staré Boleslavi. Ale již roku 1648 se znovu začali švédové nebezpečně blížit k české zemi, a proto bylo Palladium znovu převezeno do Prahy a uloženo v chrámu sv. Víta. Když Švédové plenili Prahu, neušetřili ani chrám sv. Víta a při tom se jim do rukou dostalo i Palladium. Neměli ho však dlouho. Švédský velitel Karel Gustav zrovna jednal s císařem o míru a daroval obraz císařským manželům. Vestfálským mírem byla ukončena třicetiletá válka a Palladium se opět vrátilo na oltář chrámu ve Staré Boleslavi. Od této doby Palladium neopustilo českou zemi.

Svatá cesta, poutě

V letech 1674-80 byla z Prahy do Staré Boleslavi vystavěna Svata cesta, takzvaná Via Maria, čítající čtyřiačtyřicet výklenkových kaplí vzdálených od sebe přibližně 400 m, tj. na vzdálenost Karlova mostu, ozdobených mariánskými a svatováclavskými motivy.

Dobové záznamy také hovoří o tom, že přicházely poutě čítající až 20 000 poutníků, při kterých se zpovídalo nepřetržitě celý den, celou noc a další den, a ani tak se nedalo vyhovět všem kajícím.

Velmi silnou ranou pro poutníky směřující do Staré Boleslavi byla doba josefinská, a to především díky vydanému zákonu poutí.

Uprostřed noci 22. ledna 1833 vzplanul náhle chrám Panny Marie jakousi tajemnou září a tento jev trval asi dvě hodiny. Opakovalo se to i 3. března 1834. Lidé plni úžasu vstupovali do chrámu ve snaze dopátrat se zdroje této záře, ale nic nenašli. Nebylo to ostatně ojedinělé. Nejznámější takové osvětlení bylo v noci ze 14. na 15. srpna 1639.

V období kolem roku 1900 poutě k Palladiu velice poklesly, mnoho lidí o něm dokonce ani nikdy neslyšelo. Obratem však byl rok 1918 a s ním národní uvědomění. Symboly českého národa získaly opět svůj význam. Byly obnoveny významné poutě. Především pouť a velkolepé slavnosti k příležitosti svatováclavského milénia v roce 1929 opět oživily kult Palladia, který se začal velmi rychle šířit mezi lidem. Do Staré Boleslavi opět začali chodit poutníci z celých Čech a jižní Moravy.

Manifestace proti nacismu

Dalším velkým mezníkem Palladia byl rok 1938. Slavilo se 300leté výročí přenesení obrazu z Prahy do Staré Boleslavi. Navíc byla další světová válka takřkajíc „na spadnutí“ a mladý československý stát byl ohrožován Hitlerem. V této době bylo Palladium jako hvězda, ke které se mohl národ obrátit a žádat ochranu své země. Jen 2. - 4. července přišlo asi 80 procesí ze všech stran Čech i Moravy. Dne 7. - 11. září byly hlavní ju-

bilejní slavnosti Palladia. Palladium bylo převezeno slavnostní kolonou do Prahy na Staroměstské náměstí. Prosit k Palladiu přišlo přes 150 000 lidí. Celé toto velké uctívání a chvála Palladia byla zároveň velkou manifestací proti nacismu. Ve strachu před Němci bylo Palladium tajně zazdženo a nahrazeno věrnou kopií. Z tohoto úkrytu bylo vyjmuto teprve 23. června 1945. Po osvobození Československa od 24. června do 1. července 1945 putovalo Palladium po pražských kostelích a nemocnicích, kde bylo uctíváno velkými davy lidí.

Nejtemnější období paladia

Přišel duben roku 1950 a s ním se začala stupňovat represe komunistického režimu proti katolické církvi a svobodě vůbec. Význam poutního místa začal, právě s rostoucí represí režimu, výrazně upadat. Následná „ateizace“ Československa ještě více tento úpadek prohloubila. Přišlo asi nejtemnější období kultu Palladia. Jestli na přelomu 19. a 20. století byli lidé, kteří o Palladiu neslyšeli, tak v této době se jen těžko hledali lidé, kteří o něm alespoň zaslechli. Teprve s pádem komunistického režimu v celé střední Evropě přišlo uvolnění. Začaly vzrůstat počty poutníků a lidé ztráceli strach z pořádání veřejných poutí.

V roce 2003 přišel do Staré Boleslavi na pozvání pana kardinála Miloslava Vlka řád kněží pallotinů, kteří se ujali poutního místa kultu Palladia země české společně s kultem svatého Václava. Přijali tak těžký úkol spočívající v obnově jednoho z nejzanedbanějších poutních míst v Čechách, úkol šíření úcty Palladia země české.

*Z článku Roberta Pecha
vybrala Marta Kalábová*

Setkání u kapličky Mitrovských

V sousedství horákovské hájenky, skrytá na okraji lesa, je obnovená kaple Mitrovských. Jednoduchá dřevěná stavba, která přirozeně zapadá do okolí. Náhodného kolemjdoucího ani nenapadne, že zelený travnatý koberec nevyrostl sám od sebe. Jedná se o repliku původní kaple, o jejíž historii se dočteme na informační tabuli. Malebné místo jako stvořené k nedělním procházkám.

Kaple vyrostla z nadšení několika málo lidí a z iniciativy stejných lidí začala i tradice podzimních, zprvu ekumenických a později mariánských pobožností. Spolu s otcem Josefem jsme byli přizváni. Tak již několik let přispíváme skromným hudebním doprovodem. Blažováci jsou zde vítanými návštěvníky. Potkává se nás tu nemálo.

Slovo k zamyšlení, modlitba, píseň, šumění větru ve větvích... dobrá příležitost se na chvilku zastavit. Všechna taková místa – kapličky, boží muky, křížky – nás spojují s našimi předky i se samotným Stvořitelem. Vytrhují nás ze všednosti a obracejí mysl k Bohu. Alespoň tak jsem se tomu v dětství naučila. Ať je nám

to milé či ne, ať jsme věřící nebo ne, nemůžeme projít bez povšimnutí.

Zrovna nedávno jsem se setkala s mladými nevěřícími lidmi, kteří nezištně opravili lesní kapličku na Valašsku. Proč? Možná sami neví. Obnovení kapličky Mitrovských má být splněným snem kte-

réhosi z lidí. Jak dobře pro nás, že má někdo takového sny a dost odvahy a elánu je uskutečnit. Přijměte pozvání ke kapličce Mitrovských.

Pán Bůh zaplať všem, kdo o tyto milníky v naší krajině pečují!

Text a foto Jana Bártková

Klimentek – Hradisko svatého Klimenta

Hradisko se nachází ve vzdálenosti 4 km severozápadně od obce Osvětimany a je spojováno s cyrilometodějskou tradicí. Pojmenování lokality se odvíjí z tradice, že sv. Cyril a sv. Metoděj přenesli z Chersonu (Chersonés) na toto místo ostatky papeže sv. Klimenta. Nachází se na strategicky velmi vhodně zvolené poloze v nadmořské výšce 461 m.n.m. na jihozápadním vrcholku Chřibů. Na akropoli hradiska svatého Klimenta jsou v terénu vyznačeny základy středověkého kostela, dostavěného na začátku poslední třetiny 14. století z původní kaple z 9. století. Vedle stojí dřevěná kaple z roku 1964 a zvonice sv. Gorazda z roku 1985 – tolik z Wikipedie (více zajímavostí tamtéž).

Místo bylo v době totality téměř neznámé, dokud ho „neobsadila“ skupina mládeže vedená doktorem Miroslavem Richterem (po revoluci známý moravský politik) zaujatá staroslověnskou liturgií a cyrilo-metodějskou tradicí, která místo „po svém“ a bez „státního souhlasu“ zvelebovala a duchovně využívala. V roce 1985 mne doktor Richter požádal o nové oživení historického místa v duchu cyrilometodějské tradice. Spolu s architektem Ludvíkem Kollem jsem navrhl a připravil známou „Zvonici sv. Gorazda“, na které mohou návštěvníci Hradiska vyloudit motiv hymny „Hospodine pomiluj ny“. Realizace byla pochopitelně tajná, přesto zdařilá zvonice přežila dobu totality a poškozena vandaly byla až v nedávné době.

Hradisko stojí každopádně za návštěvu ať jako výlet do přírody, nebo při příležitosti staroslověnské liturgie, která je zde každoročně sloužena. Každou první neděli od dubna do října v 15:00 je zde též sloužena mše svatá farnosti Osvětimany. Hradisko (Hora sv. Klimenta) se nachází v půli cesty z Osvětiman do Koryčan (a půl kilometru po zelené).

Jan Kašpařík

Farní dovolená

Loňskou tradiční farní dovolenou jsme netradičně prožili nikoli v Alpách, ale na Malé Fatře. Azyl nám poskytl Dům sv. Josefa v Terchově.

Městečko Terchová s více jak 4000 obyvateli je turistickým středem Malé Fatry. Dominantou malebného městečka je kostel sv. Cyrila a Metoděje, který je největším kostelem na Slovensku nesooucí jména těchto světců. K Terchové neodmyslitelně patří postava slovenského hrdiny, zbojníka Jánošíka. S jeho jménem se zde setkáte na každém kroku a už z dálky nelze přehlédnout monumentální kovovou sochu Jánošíka, která se vypíná ve svahu nad Terchovou.

Dům sv. Josefa je postavený ve svahu farní zahrady přímo nad kostelem. Měli jsme odsud krásný výhled na Terchovou a z oken nebo terasy jsme mohli pozorovat vrcholy Malé Fatry. Naší nevelkou výpravou v počtu asi 35 účastníků jsme nenaplnili kapacitu chaty, a tak jsme plně využili přepychu poloprázdných pokojů. Součástí chaty byla kuchyně s prostornou jídelnou a v podkroví malá kaple, kde jsme mívali denně večerní mši svatou a ranní chvály. Tak jsme díky otci Josefovi obcerstvovali nejen tělo ale i duši.

Hned po příjezdu a ubytování jsme vyrazili na prohlídku Terchové. V kostele, který nás překvapil svou prostorností, nás upoutal pohyblivý dřevěný betlém, který vytvořil místní řezbář. V městečku vládne čilý ruch a rušné ulice s množstvím aut jsme přecházeli se zvýšenou opatrností. Před lety jsem Terchovou několikrát navštívil a tak jsem

Společné foto, v pozadí kostel sv. Cyrila a Metoděje

v duchu srovnával klidné městečko tehdy a dopravní ruch nyní. K prohlídce města patřila i ochutnávka bryndzových halušek (vynikající) a slovenského piva (není nad naše).

Dá se říci, že za celý týden jsme prochodili Malou Fatru „křížem krážem“. Romantické Jánošíkové diery soutěskami s vodopády po žebřících, výstupy na skalnaté vrcholy Malý a Velký Rozsutec nebo na Chleb a Velký Kriváň, Zbojnickým chodníkom nahoru s krásným výhledem dolů na skalnaté Tiesňavy – to byly cíle našich výprav.

Při jedné túře jsme potkávali neobvyklé množství slovenských vojáků. Vždy slušně pozdravili (Slovensko má zdvořilou armádu) a na náš dotaz zda se jedná o nějaké cvičení nám odpověděli, že mají za úkol přechod Malé Fatry ze

Zazřívě přes Rozsutec až do Strečna, kam museli do večera dorazit. V několika hlavách z naší výpravy se okamžitě zrodil nápad si to také vyzkoušet. Na celou trasu jsme si ale netroufali. A tak jsme zvolili opačnou trasu s odjezdem autobusem z Terchové ve 4.00 ráno (naposledy jsem tak brzy ráno vstával v r. 1988 a na dovolené nikdy) do Varína a pak už pěšky do Strečna, na Starý hrad a pak už nahoru přes vrchol Suchý a hřebenovkou na Kriváň do Vrátné doliny. Dole jsme si půjčili koloběžky a zbytek cesty se dopravili tímto neobvyklým způsobem. Byla to nejkrásnější túra z celého týdne.

Vojáci ale inspirovali i otce Josefa, který se rozhodl absolvovat stejnou trasu jako oni a ve stejném časovém limitu. Po dlouhém hledání dobrovolníka nebo dobrovolníků, ochotných s ním tuhle cestu absolvovat, se mu nakonec podařilo takové dva najít. A večer po úspěšném absolvování celé trasy a návratu do chaty byli odměněni patřičnými ovacemi.

Po túře nás na chatě čekala vydatná večeře, kterou nám už několik let po sobě připravují naše kuchařky Anna a Vlasta Rafajovy. A po večeři nějaký dobrý zákusek, někdo donese víno, vytáhne se kytara, plánuje se výlet na další den, vyprávějí se zážitky z chození po horách a tak až příliš rychle ubíhají dny jeden za druhým. Najednou je tu poslední večer, tak trochu slavnostní. Medailemi, které obětavě vyrábí Marta Řičánková, jsou odměněni všichni účastníci a pak se hraje a zpívá až dlouho do půlnoci. Týden uběhl jak voda a nám nezbyvá nic jiného než se těšit na další dovolenou. Ta příští bude v italských Dolomitech.

Text a foto L. Švábenský

Na Malém Fatranském Kriváni

Farní den

16. září 2012

Náš první farní den v Blažovicích zahájil otec Josef Rybecký požehnáním, při kterém jsme Bohu děkovali i prosili o další požehnání pro naši farnost. V kostele na pobožnost bezprostředně navázala Pastýřská kapela pod vedením Jany Bártkové a pro dobrou náladu zahrála několik skladeb. Dvě židovské písně děvčata doprovodila i tancem. Jako další přispěli k pěknému odpoledni mladí skupiny Heaven, kteří si připravili své vystoupení venku před kostelem. Některé písně si s nimi pobrukovali i návštěvníci farního dne. Na opačné straně kostela zatím byla vybudována lanová dráha, která plně zaměstnala naše děti i některé dospělé, kteří mají rádi adrenalin. Byla v provozu celé odpoledne. Celé odpo-

ledne byl v provozu také zapůjčený skákací hrad, který milují naši nejmenší. Děvčata měla připravena pro děti drobné soutěže.

Dalším zpestřením byla chvíle věnovaná country tancům. Děti z tanečního kroužku předvedly line dance a dva tance párové. Tyto párové country tance naučily i tancemilovné návštěvníky a tak se za velkého povzbuzování tancovalo jak v řadách, tak v kole.

Celé odpoledne by nebylo úplné a plné pohody, kdyby nebylo podpořeno našimi maminkami a babičkami, které napekly cukroví, připravily chlebičky a jedno-

hubky, navařily kávu, čaj. Přisun tekutin byl také zajištěn a to jak nealkoholické nápoje, tak dobrý burčák. Na ohni, který vytrvale hořel za zákristií, se opékaly špekáčky a chleby, prostě na co měl kdo právě chuť. U kostela se zpívalo s panem varhaníkem Černým a Ondrou Nečasem, chvílemi se pokračovalo u ohně. A až za tmy jsme se rozcházeli do svých domovů s pocitem pěkně prožitého odpoledne, kdy jsme měli čas si spolu popovídat a nikam jsme nespěchali.

Ráda bych poděkovala všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na této akci a abych na někoho nezapomněla, raději se nebudu pouštět do vyjmenovávání. Každý to ví sám nejlíp a Pán Bůh mu to jistě nezapomene! A myslím si, že bychom v tomto duchu měli pokračovat a farní dny provozovat jako pěknou novou tradici.

Marie Daňková

Vstanou noví bojovníci...

Velmi dlouhou tradici má u nás vánoční, či mikulášské koledování a následná návštěva našich seniorů v domovech důchodců. Obě akce organizovala pod záštitou farní charity řadu let paní Milena Paulíková. Když paní Milenku upoutala nemoc na lůžko, ujaly se obou akcí Mirka Bočková a paní Maruška Daňková – takže tradice není přerušena.

Všem jmenovaným vřelý dík a paní Milence přání brzkého uzdravení.

V loňském roce pokračovaly rovněž charitní sbírky, které organizovala paní Ludmila Kubínková. Do diakonie v Broumově bylo odvezeno Ávií 12 kubíků šatstva, obuvi, drogistického zboží a pět jízdních kol.

Po přelomu roku byla zorganizována Tříkrálová sbírka s výtěžkem 37 922 Kč.

Všem dárcům a organizátorům Pán Bůh zaplat!

Farní charita Blažovice

Misijní cukrování

Na 4. adventní neděli proběhlo v přítavbě našeho kostela misijní cukrování. Finanční výtěžek z prodaného cukroví a ostatních věcí (růženců, pexes, šátků, svícíků, plyšáků...) byl náš dárek pro misie. V duši nám zněla Ježíšova slova: „měl jsem hlad a nasýtili jste mě, byl jsem žíznivý a dali jste mi pít,...“ (Mat 25,35). Spěšně jsme připravovali na stoly jmenované věci. Chtěli jsme každému „kupujícímu“ přibalit k dárku i kousek svého srdce jako díky za pomoc našim potřebným bratrům. Vánoční cukrování proběhlo v radostné atmosféře. Naši návštěvníci byli opravdu štědrí! Vybralo se neuvěřitelných 7600,- Kč. Celkem se na misie odeslalo 10 050,- Kč (částka z pokladničky byla 2 450,- Kč). Chtěla bych poděkovat všem účastníkům misijního cukrování, popřát vše nejlepší v novém roce 2013 a radost z odměny, kterou si stíhají v nebi, kde ji rez nezničí. Také děkuji našemu duchovnímu otci za jeho podporu.

J. Faltýnková a Z. Hrnčiarová

Hospodaření farnosti v roce 2012

Na sbírkách při bohoslužbách bylo letos vybráno celkem 457 264,- Kč, dalších 20 000,- Kč činily dary fyzických osob (na základě darovací smlouvy). Na základě nájemních smluv bylo inkasováno celkem 203 082,21 Kč, na úrocích 18 381,41 Kč. Celkové příjmy farnosti letos činily 698 727,62 Kč.

Režijní náklady dosáhly 234 158,50 Kč, největší podíl z této částky představují výdaje za plyn (127 051,- Kč) a elektřinu (73 763,- Kč). Na sbírky vyhlášené biskupstvím a příspěvek diecézi jsme odeslali 146 518,- Kč a našemu adoptovanému dítěti jsme přispěli částkou 6 000,- Kč. Bohoslužebné výdaje činily 3 747,- Kč, opravy – zejména na přístavbě (výměna oken, sociálního zařízení, nový kotel) zatím 194 000,30 Kč, ostatní výdaje – nákup knih aj. cca 5 961,- Kč. Celkové výdaje farnosti činily cca 590 544,80 tis. Kč. V průběhu roku jsme poskytli Římskokatolické farnosti Olešnice půjčku ve výši 2 mil. Kč, která bude vrácena v červnu 2013. Zůstatek finančních prostředků farnosti k 31. 12. 2012 činil 1 132 834,28 Kč.

Marta Řičánková

28.6. - 30.6.2013

Pouť do Křtin 20. října 2012

P. Josef Martínek – výročí

20. května jsme vzpomněli 50. výročí úmrtí pana profesora pátera Josefa Martínka nedělní liturgií a výstavkou v přístavně. Při mši svaté byla přednesena část jeho Velikonoční mše a o Vánocích část 5. koledové mše. Výstavka fotografií, originálních manuskriptů hudebních skladeb a dobových liturgických rouch byla opakovaně zpřístupňována po dobu deseti dnů a byla bohatě navštívena. Dva-krát navštívil výstavku synovec pana profesora a ocenil hudební archiv našeho kúru, který zřejmě jako jediný uchovává soubor skladeb, který se nezachoval ani v pratecké farnosti, ani v rodině autora.

Při této příležitosti bych rád vzpomněl „vrcholné éry“ Blažovského chrámového sboru, ve které působil právě pod patronací pana profesora a Vladimíra Babušky, varhaníka a člena sboru brněnské opery.

Sbor nastudoval čerstvě zkomponované liturgické skladby pana profesora často pod jeho přímým vedením a s doprovodem dobře obsazeného orchestru. Některé významné „mše“ pak přednesl společně se slavkovským a prateckým sborem „pohostinsky“ v různých kostelích. Často vystupoval sbor v různých moravských chrámech v Brně, ve Slavkově, na Hostýně a dalších. Ve vší vystupoval též při různých oslavách, pro které nacvičoval skladby klasiků. Ze sólistů sboru v této době bych vzpomněl Helenu Mazálkovou-Kubínkovou, Ludmilu Maňákovou-Benešovou, Pavla Beneše a Františka Paulíka. V doprovodném orchestru o významných svátcích působila většina členů blažovských kapel a hosté – mezi nimi pravidelně s flétnou známý houslař Bohumil Buček z Jiřkovice. Oblíbeným hráčem pana profesora

*Zájezd hostelního sboru Blažovice, do Slavkova u Brna.
účinkovali:*

<i>Soprán:</i>	<i>Alt:</i>
<i>Trenclová Anna.</i>	<i>Hejtmánová Marie.</i>
<i>Mazálková H.</i>	<i>Dančková L.</i>
<i>Maňáková L.</i>	<i>Paulíková M.</i>
<i>Rybová Marta.</i>	<i>Tužínová Fr.</i>
<i>Paulíková</i>	
<i>Klanertová</i>	
<i>Stuchlíková Marie.</i>	
<i>Tenor:</i>	<i>Bas:</i>
<i>Beneš Pavel.</i>	<i>Božek K.</i>
<i>Kašpařík Jan.</i>	<i>Daněk C.</i>
<i>Kadlec Pavel.</i>	<i>Kuklíněk Vt.</i>
<i>Kubíněk Pavel.</i>	<i>Chotský</i>
<i>Pučna Jar.</i>	<i>Paulík Blažej.</i>
<i>Spáňalský Fr.</i>	<i>Kašpařík Jan ml.</i>
	<i>Štárl</i>

byl skvělý kontrabasista pan Antonín Klačka, místní holič.

Jan Kašpařík

Foto: Spojené sbory ve Slavkově

Zlaté Hory

O prázdninách roku 2012 jsme se jako každoročně vydali na pouť do Zlatých Hor v Jeseníkách. Tentokrát jsme vyrazili v pondělí 16. srpna. Pouti se zúčastnilo celkem šest osob. Poprvé se s námi vydal Jiří Pleva, dále už po několikáté Lucie Paulíková, Tereza Kalábová, také dva chlapi z bývalé farnosti pana faráře a samozřejmě náš pan farář Josef Rybecký. Po pár hodinách ve vlaku a následně v autobuse jsme dorazili do Bílé Vody, kde pro nás hodní správci ubytovny našli pár metrů čtverečních pro přespaní. Ráno jsme se zúčastnili modlitby růžence a mše svaté. Pak jsme ještě pomohli se

žehlením nebo nošením dřeva, navštívili místní výrobu lázeňských oplátků a hostití Unitu a vydali se na cestu. Naším prvním vrcholem byla Borůvková hora. Dále jsme prošli také přes vesnici Travnou. Své karimatky a spacáky jsme rozbalili radši v dřevěném turistickém přístřešku, protože právě začínalo pršet. Ve středu jsme se chystali na nejvyšší vrchol Rychlebských hor a to na horu Smrk o výšce 1126 metrů nad mořem. Výstup na tuto horu jsme ale nemohli dokončit, protože nás zdolalo již několik dní trvající nepříznivé počasí. Prudký déšť a nízké teploty nás trápili už při příjezdu do Bílé Vody. Rozhodli jsme se tedy vydat se do městečka Žulová, odkud jsme jeli autobusem do Jeseníku. Z Jeseníku jsme dále

pokračovali autobusem do cíle našeho putování, do kostela Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor. Od autobusové zastávky jsme ušli ještě pár set metrů a už byli na místě. Jako vždy nás správci kostela vřele přivítali a poskytli nám místo pro naše spacáky v ambitech kostela. V podvečer jsme v krásných prostorách kostela ještě oslavili mši svatou, na které jsme všichni děkovali za to, že jsme konečně dorazili v pořádku do cíle. Další mše svatá nás čekala ráno. Po ní jsme se nasnídali, rozloučili se správci a vydali se opět autobusem a vlaky na cestu domů. Věřím, že z našeho putování si všichni odnesli spoustu dobrodružných, ale hlavně duchovních zážitků a pokud to bude možné, příště vyrazíme zase. *Tereza Kalábová*

Blažovice v mém srdci

Nedávne, v letech 2011 a 2012 realizované putování po blažovických křížích, oživilo mé mladistvé vzpomínky na Blažovice. Zde založila rodinu sestra mé maminky Vojtěška Mazálková, rozená Franková, z Holubic. Chodívali jsme též často na návštěvu k mé sestře, dceři z prvního manželství našeho otce Josefa Robeše, který se roku 1927 oženil s Františkou Žáčkovou, jež po narození dcery Marie záhy zemřela. Otec se přizemnil následně do Holubic, sestra Marie zůstala u prarodičů, když jediný syn a dědic Žáčkův tragicky zemřel. A tak jsou na blažovickém hřbitově místa, kde leží řada mých nejbližších.

Léta běžela, rodily se nové větve starobylých rodů, až se ozval Ing. Jan Kašpařík s pozváním a nabídkou, že bych mohl zarecitovat některé své verše. Některé jsem vybral ze své poetické zásoby, některé jsem pro tuto akci hodil do paměti svého počítače.

Život náš je v rukou Páně. Jsem mu především vděčen, že mohu na básnickou strunu občas zadrnkat, otevřít srdce, v němž mají Blažovice důvěrné místo. A tak děkuji Osudu, že já, stárnoucí bard, mohu ještě nechat srdce zaznít mezi milými blažováky. Když jsem recitoval v chrámu úryvky ze své poémy „Stopou

Pan Bohumil Robeš u kříže před školou

Ježíše“, vzpomněl jsem, jak mi bylo dopráno provázet čtením při primiční mši mladického kněze Jeníčka Daňka, stojím-li u hrobu Vojtěšky Mazálkové, vzpomenu na její odvážné duchovní aktivity za totality.

Každé místo, každá obec i město, mají své zvláštní klima a vnitřní zvláštnosti, které nelze vyjádřit slovy. Tak je skryto hluboko v srdci, co k Blažovicím cítím.
Bohumil Robeš

Vzpomínka na Karla Tužína

18. září 2012 zemřel v Holubicích ve věku 80 roků Karel Tužín, který pocházel z Blažovic. Byl významným účastníkem III. odboje. Jako vysokoškolák se v padesátých letech zúčastnil protestních akcí proti persekuci soukromých rolníků a byl za to Krajským soudem odsouzen na 12 roků, z toho prožil ve vězení 9 roků. Spolu s ním byli souzeni i Vladimír Nohel, Jan Vičar a Karel Kubínek, rovněž z Blažovic.

Karel Tužín se později přizemnil do Holubic, kde založil rodinu. Před úmrtím obdržel od Ministerstva obrany ČR Osvědčení jako účastník III. odboje.

Bohumil Robeš

Vzpomínám na něj i na mnoho podobných osudů následující básní:

SOUMLAK V OČÍCH

(Vzpomínka na Karla Tužína)

*Rozjívěné slunce
v pěsti drž při varytu
Nepopuť Úsvit k Zemi
Klauni se vymkli logosvitu
Mlčí A přece neoněmi*

*V zimomřivý chalát rezedy
ještě jedna z palet vzdoru
hřeje
Mojžíš navrací se v osamělé Horu
Trn se v oku
nezachvěje*

Bohumil Robeš

Básně, které pro naši vycházku pan Robeš napsal, naleznete na farních stránkách pod odkazem **Články**, ve farní knihovně naleznete jeho druhou knihu o letech vězení: **Věčný prolog**.

Jaroslav Hutka napsal o Bohumilovi Robešovi:

Pro mne největší hrdina nenásilného odporu je básník Bohumil Robeš. Byl zavřený na pět let a pustili ho až po třinácti a i když byl v těžkém vězení, tak si ještě odtrpěl sedmdesát korekcí, to je zvláštních šesti až desetidenními trestů v betonové cele s jídlem jednou za tři dny a nezlomilo ho to.

Kdo toho člověka zná a koho zajímá?

Foto Marta Zelinková

Zveme vás do farní knihovny

V tomto roce dochází ke kontrole všech knih ve farní knihovně (např. zda tam vůbec jsou), jejich řazení a vytvoření nového seznamu knih pro internetové stránky, aby si farníci mohli knihy pohodlněji vybrat a následně i vypůjčit. Farní knihovna je doplněním knihovny obecní, a proto je zaměřena zejména na literaturu křesťanskou. Můžete zde najít např. životopisy svatých, naučnou náboženskou literaturu, modlitby, úvahy nad různými duchovními tématy a další. Pokud budete mít o některou knihu zájem, vypůjční doba je vždy v neděli po mši svaté v přístavbě.

Ludmila Patáková

PLÁNOVANÉ AKCE

Noc kostelů – 24. května

Pěší pouť na Velehrad – 1. týden v červenci

Farní dovolená – od 18. do 25. srpna

Žarošská pouť

*Na pouť do Žarošic chodívali blažovičtí odedávna. Dokazuje to i půvabná povídka blažovické spisovatelky paní Vojtěšky Mazálkové (*1921, †1994).*

Žarošská pouť – to bývala tatínkova pouť. Když bylo svezeno a vymláčeno, začínaly se mu obzory šířit sladkou tesknoutou. Po žňové únavě ležel na polích klid, cvrčci zněli širokým krajem, tatínek podmítal a jen tak kráčel nekonečnými brázdami, písal si žarošské písničky. V tu Zlatou sobotu přijel domů dřív, a když poklízel a hřebelcoval koně, svítil mu v očích svátek.

K večeru vyšel. Čistý v čistém, s lehkou hůlečkou v ruce. S nějakou buchtou v svém uzlíčku. A už za dědinou mu bylo do zpívání. Byl najednou zase malým chlapcem a šel na pouť s maminkou. Tak ji vedle sebe vidí, mladou a pořád někde spěchající. Však i dnes už na pouť vyšla ráno s procesím, maminka-stařenka. Teď už jsou jistě na místě a maminka čeká, přijde-li on, její chlapec.

Prašné cesty již vlhnou rosou, v dědinách začíná svatvečer. Děvčata ještě honem umetají kolem chalup, na blednoucím nebi stojí bílý měsíc. A než dojde tatínek do voňavých lesů k Bílému vlku, setmí se už docela a měsíc stříbrí listí bříz a buků, z průseků voní otavy. Tatínkovy boty šustí v proschlé trávě, jako by s ním šli všichni, kteří už dávno doputovali. Tatínek je nese ve svém srdci nočním lesem a tak dojde do mariánské svatyně.

Neúnavní poutníci ještě nepřestali zpí-

vat, a tak podle hlasu najde maminku. Takový drobínek, sedí na schůdku bočního oltáře a na nic se neptá, když si vedle ní klekne její chlapec, podepře si hlavu o hůlečku a po udřených rukou jí běží slzy. Jen si kousíček odsedne, aby měl místo na jejím vlnáku, a tak spolu prozpívají a prodírmou celou noc.

Ale už zazněl ranní zvon, měsíc zbledl do stříbrna, na uherské straně se blyští jitřenka a poutníky roztřásl ranní chlad. V té chvíli přiklekne tatínek ke zpovědnici a potom s ostatními kleká do orosené trávy a z rukou kněze mladíčka přijme Tělo Páně. Taky ho sem přivábila Zlatá sobota, bude z některé blízké dědiny a kdožví kde v dálavách na své první staci.

Kostel je malinký pro tolik lidí. Bouří varhany a vroucí zpěvy. Pomocnice, Potěšení, Růže, Javore u vody... Matko, co má kdo na srdci nejpěknějšího, to jí chce dát, té královně poezie, která pomáhá znova a znova objevit krásu životních souvislostí. Tatínek jako by ani tělo neměl, hledí jen do očí Panně Marii. Ona ví, co ho v té chvíli skličuje: že maminka-stařenka je tu letos jistě naposled, že je doma plno dluhů, starostí, nemoci, že hlodá vzpomínka na padlého kamaráda – a co bude dál?

Poutníci zdaleka se už začínají loučit. Muziky vyhrávají starodávné písně, lidé zpívají jako před stoletím – Matičko žarošská, Paní naše, přimlouvej se za nás, za všechny poutníky u Ježíše...

Tatínek vezme maminku za ruku a jdou do krámků nakoupit „poutí“. Babička musí všem přinést ze Žarošic hrozny a tatínek nosí „cihly“, takové kusy perníku olíčené cukrovou polevou. Ty jsou jenom v Žarošicích. Vosy bloudí po hroznech a po perníku, na kolotoči výská mládež. Pod kostelní zídou je krámeček a tam tatínek rok co rok kupuje pět kostěných vlásniček. Babka ho zná a vybírá ty nejkrásnější, tmavé a lesklé, aby se hodily k jednomu pěkným vlasům.

Slunko stoupá, celý kostel je i z venku zlatý a procesí vychází na cestu k domovu. Kluci se proplétají s ověšeným křížkem

v hemžení mezi krámkou, ženské si utírají oči. Docela poslední kráčí naše babička, opírá se o deštník, na zádech v uzlíku nese ty hrozny a modlí se: „Ó, Panenko Maria, jestli já sem už nepřiřdu, jestli budu muset umřít, nenechej mě samu, vyjdi mně naproti!“

Tak jdou po silnici a prašnými cestami, odpočinou pod osamělou hruškou. Nedělní záře, ta zářijová kráska návratu! Na lípě pod osamělým křížem volají divocí holubi. Odpoledne čekají na poutníky ti, kteří si tu dlouhou cestu netroufají podnikat. Děti vyhlízejí žádostivě, co pro ně bude z pouti v uzlíku a ti staří poutníci, kteří ještě loni mohli s ostatními putovat, hledí teskně do zákřutu úvozové cesty. Letos už jenom čekají...

Babička už všechny podělila, všichni se jí rozutekli a tak sedne do zahrádky mezi krušpánek. Z únavy na ni najednou padne stesk. Po nebožtíku muži, nebožce dceři. Zapláče si, ale do slz přece jen září ta nejhezčí písnička: „Po Matce Boží mé srdce touží, Maria, kde jsi?“

Tatínek chodí svátečním tichem, zapálil si viržinku, končí se veliký svátek. Okny nahlíží zlatá a zelená našich lip. Rozdal „cihly“, maminka zapáchla do účesu nové vlásničky a usmívá se. Koně po něm otočily hlavy, sotva zavoněl viržinkou na prahu maštale. Taky jim dal něco zchrupnout z pouti. Pohladí po hřívách, vzdychne si a jde se podívat, není-li potřeba vyměnit na zítřek radlici.

Vojtěška Mazálková

Poutníka najdete i na stránkách farnosti: www.farnostblazovice.webnode.cz.

Pro farnost Blažovice připravila redakční rada pod vedením P. Josefa Rybeckého a šéfredaktora P. Patáka. Členové redakční rady: Jan Kašpařík, Marta Řičánková, Marta Kalábová. Neprošlo jazykovou korekturou.